ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ (druhého senátu)
ze dne 12. prosince 2006 *

Ve věci T-228/02,

Organizace Mudžáhidů íránského lidu, se sídlem v Auvers-sur-Oise (Francie), zastoupená J.-P. Spitzerem, advokátem, D. Vaughanem, QC, a É. de Boissieuem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Vitsentzatosem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: francouzština.

podporované

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, původně zastoupeným J. E. Collinsem, poté R. Caudwell a C. Gibbs, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s S. Moore, barrister,

vedlejším účastníkem,

jejímž původním předmětem je jednak návrh na zrušení společného postoje Rady 2002/340/SZBP ze dne 2. května 2002, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931/SZBP o uplatňování zvláštních opatření za účelem boje proti terorismu (Úř. věst. L 116, s. 75) *(neoficiální překlad)*, společného postoje Rady 2002/462/SZBP ze dne 17. června 2002, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 a kterým se zrušuje společný postoj 2002/340 (Úř. věst. L 160, s. 32) *(neoficiální překlad)*, jakož i rozhodnutí Rady 2002/460/ES ze dne 17. června 2002, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a entitám s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje rozhodnutí 2002/334/ES (Úř. věst. L 160, s. 26) *(neoficiální překlad)*, v rozsahu, v němž je žalobkyně uvedena na seznamu osob, skupin a entit, na které se použijí tato ustanovení, a jednak návrh na náhradu škody,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),

ve složení J. Pirrung, předseda, N. J. Forwood a S. Papasavvas, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. února 2006,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Ze spisu vyplývá, že žalobkyně, Organizace Mudžáhidů íránského lidu (v perštině Mujahedin-e Khalq) byla založena v roce 1965 a dala si za cíl nahrazení režimu íránského šacha, poté režimu mulahů, demokratickým režimem. V roce 1981 se podílela na založení Národní rady odporu Íránu (NCRI), instituce, která se označuje za íránský „exilový parlament odporu". V rozhodné době z hlediska skutkového základu projednávaného sporu se skládala z pěti samostatných organizací, jakož i z nezávislé složky představující ozbrojené křídlo působící uvnitř Íránu. Podle svého vyjádření se však žalobkyně a všichni její členové od června 2001 výslovně vzdali jakékoliv vojenské činnosti a v současné době již nemá ozbrojenou strukturu.

2 Usnesením ze dne 28. března 2001 Secretary of State for the Home Department (ministr vnitra, Spojené království, dále jen „Home Secretary") zahrnul žalobkyni na seznam organizací zakázaných podle Terrorism Act 2000 (zákon o terorismu z roku 2000). Žalobkyně podala proti tomuto usnesení dva souběžné opravné prostředky, přičemž jedním bylo odvolání (appeal) před Proscribed Organisations Appeal Commission (odvolací komise týkající se zakázaných organizací, POAC) a druhým byla žaloba (judicial review) před High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) [Nejvyšší soud (Anglie a Wales) oddělení královských soudců (správní oddělení), dále jen „High Court"].

3 Dne 28. září 2001 Rada bezpečnosti Organizace spojených národů (dále jen „Rada bezpečnosti") přijala rezoluci 1373 (2001), ve které stanovila strategie pro boj proti terorismu všemi prostředky, a zejména pro boj proti financování terorismu. Odstavec 1 písm. c) této rezoluce zejména stanoví, že všechny státy bezodkladně zmrazí finanční prostředky a jiné finanční nebo hospodářské zdroje osob, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat nebo se zúčastní takových činů nebo napomáhají jejich spáchání, entit patřících těmto osobám nebo jimi ovládaných a osob a entit jednajících jménem nebo na příkaz těchto osob a entit.

4 Rada, majíc za to, že je nutné, aby Společenství přijalo opatření k provedení rezoluce Rady bezpečnosti 1373 (2001), přijala na základě článků 15 EU a 34 EU dne 27. prosince 2001 společný postoj 2001/930/SZBP o boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 90; Zvl. vyd. 18/01, s. 231) a společný postoj 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 93; Zvl. vyd. 18/01, s. 217).

5 Na základě čl. 1 odst. 1 společného postoje 2001/931 se tento společný postoj vztahuje „na osoby, skupiny a entity, které jsou zapojeny do teroristických činů a jejichž seznam je uveden v příloze". Jméno žalobkyně se v seznamu neobjevuje.

6 Článek 1 odst. 2 a 3 společného postoje 2001/931 definuje, co je namístě rozumět „osobami, skupinami a entitami zapojenými do teroristických činů" a „teroristickým činem".

7 Na základě čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 je seznam uvedený v příloze vypracován na základě přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a entitám, které se týká

zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání nebo odsouzení za takové činy. „Příslušným orgánem" se rozumí justiční orgán, nebo pokud justiční orgány nemají pravomoc v oblasti, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti.

8 Na základě čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 se budou jména osob a entit na seznamu uvedeném v příloze pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení v seznamu.

9 Na základě článků 2 a 3 společného postoje 2001/931 nařídí Evropské společenství v mezích pravomocí, které mu byly svěřeny Smlouvou o ES, zmrazení finančních prostředků a jiného finančního majetku nebo hospodářských zdrojů osob, skupin a entit uvedených v příloze a zajistí, aby finanční prostředky, finanční majetek nebo hospodářské zdroje nebo finanční služby nebyly přímo ani nepřímo zpřístupněny v jejich prospěch.

10 Dne 27. prosince 2001 Rada, domnívajíc se, že je nezbytné přijmout nařízení za účelem provedení na úrovni Společenství opatření popsaných ve společném postoji 2001/931, přijala na základě článků 60 ES, 301 ES a 308 ES nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a entitám s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 70; Zvl. vyd. 18/01, s. 207). Z tohoto nařízení vyplývá, že s výhradou výjimek, které povoluje, se všechny finanční prostředky patřící fyzické nebo právnické osobě, skupině nebo entitě uvedeným v seznamu podle čl. 2 odst. 3 zmrazují. Je rovněž zakázáno

zpřístupnit těmto osobám, skupinám nebo entitám finanční prostředky nebo finanční služby. Rada jednomyslně vypracuje, přezkoumává a mění seznam osob, skupin a entit, na které se použije toto nařízení, v souladu s čl. 1 odst. 4 až 6 společného postoje 2001/931.

11 Původní seznam osob, skupin a entit, na které se nařízení č. 2580/2001 použije, byl stanoven rozhodnutím Rady 2001/927/ES ze dne 27. prosince 2001, kterým se zřizuje seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. L 344, s. 83) *(neoficiální překlad)*. Jméno žalobkyně se na něm neobjevuje.

12 Rozsudkem ze dne 17. dubna 2002 High Court zamítl žalobu podanou žalobkyní proti usnesení Home Secretary ze dne 28. března 2001 (viz bod 2 výše), maje v podstatě za to, že POAC byla orgánem příslušným pro vyslechnutí argumentů žalobkyně, včetně argumentů vycházejících z porušení práva být vyslechnut.

13 Dne 2. května 2002 přijala Rada na základě článků 15 EU a 34 EU společný postoj 2002/340/SZBP, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 (Úř. věst. L 116, s. 75). Jeho příloha aktualizuje seznam osob, skupin a entit, na které se použije společný postoj 2001/931. Bod 2 této přílohy nazvaný „skupiny a entity" obsahuje zejména název žalobkyně, identifikované takto:

„Mujahedin-e Khalq Organisation (MEK nebo MKO) [kromě ‚Národní rady odporu Íránu' (NCRI)] [Národně osvobozenecká armáda Íránu (militantní křídlo MEK), Mudžáhidové íránského lidu, Národní rada odporu, Muslimská společnost íránských studentů]". *(neoficiální překlad)*

14 Rozhodnutím 2002/334/ES ze dne 2. května 2002, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2001/927 (Úř. věst. L 116, s. 33) *(neoficiální překlad)* Rada přijala aktualizovaný seznam osob, skupin a entit, na které se použije uvedené nařízení. Název žalobkyně je uveden v tomto seznamu v témže znění, jaké bylo použito v příloze společného postoje 2002/340.

15 Dne 17. června 2002 přijala Rada jednak společný postoj 2002/462/SZBP, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 a kterým se zrušuje společný postoj 2002/340 (Úř. věst. L 160, s. 32), a jednak rozhodnutí 2002/460/ES, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2002/334/ES (Úř. věst. L 160, s. 26). Název žalobkyně byl na seznamech stanovených společným postojem 2001/931 a nařízením č. 2580/2001 (dále jen společně „sporné seznamy" a pro posledně uvedený „sporný seznam") zachován.

16 Rozsudkem ze dne 15. listopadu 2002 POAC zamítla odvolání podané žalobkyní proti usnesení Home Secretary ze dne 28. března 2001 (viz bod 2 výše), majíc zejména za to, že nic nevyžadovalo předchozí slyšení žalobkyně ze strany Home Secretary, přičemž toto slyšení bylo ostatně neproveditelné nebo nežádoucí v rámci právních předpisů směřujících proti teroristickým organizacím. Podle téhož rozhodnutí stanoví zákonný režim Terrorism Act 2000 spravedlivou možnost pro to, aby stanovisko žalobkyně bylo vyslechnuto před POAC.

17 Od té doby přijala Rada různé společné postoje a rozhodnutí aktualizující sporné seznamy. Ke dni ukončení ústní části řízení byl platný společný postoj Rady 2005/936/SZBP ze dne 21. prosince 2005, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 a kterým se zrušuje společný postoj 2005/847/SZBP (Úř. věst. L 340, s. 80), a rozhodnutí Rady 2005/930/ES ze dne 21. prosince 2005, kterým se provádí čl. 2

odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2005/848/ES (Úř. věst. L 340, s. 64). Název žalobkyně byl takto přijatými akty na sporných seznamech stále zachován.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

18 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 26. července 2002 podala žalobkyně projednávanou žalobu, v rámci které navrhla, aby Soud:

— zrušil společné postoje 2002/340 a 2002/462, jakož i rozhodnutí 2002/460 v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají;

— v důsledku toho prohlásil tyto společné postoje a toto rozhodnutí za nepoužitelné ve vztahu k ní;

— uložil Radě, aby zaplatila 1 euro jako náhradu vzniklé škody;

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

19 Ve své žalobní odpovědi Rada navrhla, aby Soud:

— zamítl žalobu jako zčásti nepřípustnou a zčásti neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

20 Usnesením ze dne 12. února 2003 po vyslechnutí účastníků řízení povolil předseda druhého senátu Soudu vedlejší účastenství Spojeného království Velké Británie a Severního Irka na podporu návrhových žádání Rady. Vedlejší účastník předložil svůj spis, ve kterém navrhuje zamítnutí žaloby, a žalobkyně podala své vyjádření k tomuto spisu ve stanovených lhůtách.

21 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (druhý senát) zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Soudu vyzval účastníky řízení dopisem soudní kanceláře ze dne 1. prosince 2005, aby předložili svá písemná vyjádření k důsledkům, které by měly být vyvozeny, pro pokračování projednávané žaloby, z nových okolností, které představuje ta skutečnost, že od podání žaloby došlo k několikerému zrušení a nahrazení aktů napadených uvedenou žalobou, a sice společných postojů 2002/340 a 2002/462, jakož i rozhodnutí 2002/460, akty, které stále ponechávají žalobkyni na sporných seznamech.

22 Ve svých vyjádřeních došlých kanceláři Soudu dne 21. prosince 2005 Rada tvrdila, že není nezbytné zaujmout stanovisko, co se týče společných postojů, jelikož žaloba je podle ní v každém případě v tomto ohledu nepřípustná. Co se týče rozhodnutí Společenství, kterými se provádí nařízení č. 2580/2001, zastává Rada názor, že „je třeba se domnívat, že žaloba směřuje proti rozhodnutí Rady 2005/848/ES" ze dne 29. listopadu 2005, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2005/722/ES (Úř. věst. L 314, s. 46), „nebo jakémukoliv jinému rozhodnutí, které má tentýž předmět, jež bude platné v den, kdy Soud vydá svůj rozsudek, v rozsahu, v němž se toto rozhodnutí týká žalobkyně".

23 Ve svém vyjádření došlém soudní kanceláři dne 2. ledna 2006 zastává žalobkyně názor, že „je namístě se domnívat, že projednávaná žaloba směřuje proti společnému postoji Rady 2005/847/SZBP ze dne 29. listopadu 2005", kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 a kterým se zrušuje společný postoj 2005/725/SZBP (Úř. věst. L 314, s. 41), a „rozhodnutí 2005/848". V příloze k tomuto vyjádření

žalobkyně krom toho připojila řadu nových dokumentů, které byly založeny do spisu. Dopisem soudní kanceláře ze dne 19. ledna 2006 byly uvedené vyjádření a dokumenty oznámeny Radě, která potvrdila jejich přijetí dne 27. ledna 2006.

24 Dopisem došlým soudní kanceláři dne 25. ledna 2006 předložila žalobkyně písemné vyjádření ke zprávě k jednání, ve kterých zejména uplatnila, že žaloba musí být od nynějška považována za žalobu, která směřuje rovněž proti společnému postoji 2005/936 a rozhodnutí 2005/930. V příloze k tomuto dopisu připojila dodatečnou řadu nových dokumentů. Účastníci řízení byli uvědomeni o tom, že rozhodnutí o založení uvedených příloh do spisu bude přijato na jednání.

25 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 7. února 2006. Na tomto jednání se Rada dovolávala neoprávněnosti předložení nových dokumentů žalobkyní soudní kanceláři ve dnech 18. a 25. ledna 2006 (viz body 23 a 24 výše). Rada dodala, že nemohla užitečně zaujmout stanovisko k těmto dokumentům z důvodu, že jejich oznámení bylo opožděno. Rada tedy Soud požádala, aby buď dotčené dokumenty do spisu nepřipustil, nebo aby nařídil znovuotevření písemné části řízení za účelem toho, aby jí bylo umožněno uplatnit své stanovisko písemně. Soud vyhradil své rozhodnutí o této žádosti, jakož i o založení dokumentů uvedených v bodě 24 výše do spisu, k budoucímu rozhodnutí.

26 V odpovědi na otázku Soudu žalobkyně prohlásila, že, jak to uznala Rada ve svém vyjádření došlém soudní kanceláři dne 23. prosince 2005 (viz bod 22 výše), projednávaná žaloba musí být považována za žalobu, která směřuje proti společnému postoji 2005/936 a rozhodnutí 2005/930, jakož i případně proti všem jiným aktům platným ke dni vyhlášení rozsudku, který bude vydán, které mají stejný předmět jako uvedené společné postoje a rozhodnutí a které vytvářejí stejný účinek ve vztahu k ní v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají.

K procesním důsledkům zrušení a nahrazení původně napadených aktů

27 Jak vyplývá z bodu 17 výše, projednávanou žalobou původně napadené akty, a sice společné postoje 2002/340 a 2002/462, jakož i rozhodnutí 2002/460 (dále jen „původně napadené rozhodnutí"), byly od podání žaloby několikrát zrušeny a nahrazeny akty, které stále ponechávají žalobkyni na sporných seznamech. Ke dni ukončení ústní části řízení se jednalo o společný postoj 2005/936 a o rozhodnutí 2005/930.

28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud je rozhodnutí v průběhu řízení nahrazeno rozhodnutím se stejným předmětem, musí být toto nové rozhodnutí považováno za novou skutečnost, která umožňuje žalobci upravit svá návrhová žádání a žalobní důvody. Bylo by totiž v rozporu s řádným výkonem spravedlnosti a požadavkem na hospodárnost řízení požadovat po žalobci, aby podal novou žalobu. Mimoto by bylo nespravedlivé, aby dotčený orgán s cílem čelit kritice obsažené v žalobě podané proti rozhodnutí k soudu Společenství mohl změnit napadené rozhodnutí nebo jej nahradit jiným a dovolávat se v průběhu soudního řízení této změny nebo tohoto nahrazení, aby tak druhého účastníka řízení zbavil možnosti rozšířit jeho původní návrhová žádání a žalobní důvody na pozdější rozhodnutí nebo předložit doplňující návrhová žádání a žalobní důvody proti tomuto rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora ze dne 3. března 1982, Alpha Steel v. Komise, 14/81, Recueil, s. 749, bod 8; ze dne 29. září 1987, Fabrique de fer de Charleroi a Dillinger Hüttenwerke v. Komise, 351/85 a 360/85, Recueil, s. 3639, bod 11, a ze dne 14. července 1988, Stahlwerke Peine-Salzgitter v. Komise, 103/85, Recueil, s. 4131, body 11 a 12; rozsudek Soudu ze dne 3. února 2000, CCRE v. Komise, T-46/98 a T-151/98, Recueil, s. II-167, bod 33).

29 V rozsudcích ze dne 21. září 2005, Yusuf kai Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise (T-306/01, Sb. rozh. 2005, s. II-3533, probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, dále jen „rozsudek Yusuf", bod 73), a Kadi v. Rada a Komise

(T-315/01, Sb. rozh. 2005, s. II-3649, probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, dále jen „rozsudek Kadi", bod 54) použil Soud tuto judikaturu na případ, kdy je nařízení, které se bezprostředně a osobně dotýká jednotlivce, v průběhu řízení nahrazeno nařízením se stejným předmětem.

30 V projednávaném případě je tedy v souladu s touto judikaturou třeba vyhovět návrhu žalobkyně, aby se její žaloba ke dni ukončení ústní části řízení považovala za žalobu, která směřuje ke zrušení společného postoje 2005/936 a rozhodnutí 2005/930 v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají, a umožnit účastníkům řízení přeformulovat jejich návrhová žádání, důvody a argumenty ve světle těchto nových skutečností, což pro ně znamená právo předložit doplňující návrhová žádání, důvody a argumenty.

31 Za těchto okolností je jednak namístě povolit založení dokumentů připojených k vyjádření žalobkyně ke zprávě k jednání došlému soudní kanceláři dne 25. ledna 2006 (viz bod 24 výše) do spisu, a jednak zamítnout návrh Rady směřující k tomu, aby ani dotčené dokumenty, ani dokumenty připojené k vyjádření žalobkyně v odpověď na písemnou otázku Soudu, došlému soudní kanceláři dne 18. ledna 2006 (viz body 23 a 25 výše), nebyly připuštěny do spisu. Předložení nových písemností a dokumentů a předložení nových důkazních návrhů je totiž třeba považovat za součást práva, které mají účastníci řízení, přeformulovat jejich návrhová žádání, důvody a argumenty ve světle nových skutečností uvedených v předchozích bodech. Co se týče otázky, zda opožděné založení dotčených dokumentů do spisu odůvodňuje v projednávaném případě znovuotevření písemné části řízení v rámci práv obhajoby Rady (viz bod 25 výše), odkazuje se na bod 182 dále.

32 Ve zbývající části má Soud za to, že mu může být platně předložen pouze jeden návrh směřující ke zrušení existujícího aktu nepříznivě zasahujícího do něčího právního postavení. Jestliže tedy žalobkyni může být povoleno, jak bylo rozhodnuto v bodě 30 výše, přeformulovat její návrhová žádání tak, aby směřovala ke zrušení aktů, které během řízení nahradily původně napadené akty, nemůže toto řešení

povolit spekulativní přezkum legality hypotetických aktů, které ještě nebyly přijaty (viz usnesení Soudu ze dne 18. září 1996, Langdon v. Komise, T-22/96, Recueil, s. II-1009, bod 16 a výše uvedená judikatura).

33 Z toho plyne, že není namístě povolit žalobkyni přeformulovat její návrhová žádání tak, aby směřovala nejen proti společnému postoji 2005/936 a rozhodnutí 2005/930, avšak rovněž případně proti všem jiným aktům platným ke dni vyhlášení rozsudku, který bude vydán, které mají stejný předmět jako uvedené akty a které vytvářejí stejný účinek ve vztahu k ní v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají (viz bod 26 výše).

34 Pro účely projednávané žaloby se tedy soudní přezkum Soudu bude týkat výlučně aktů již přijatých, ještě platných a napadených ke dni ukončení ústní části řízení, a sice společného postoje 2005/936 (dále jen „napadený společný postoj") a rozhodnutí 2005/930 (dále jen „napadené rozhodnutí") (dále společně jen „napadené akty"), a to i v případě, že by uvedené akty byly ke dni vyhlášení tohoto rozsudku opět zrušeny a nahrazeny jinými.

35 I v tomto případě by si totiž jednak žalobkyně zachovala zájem na dosažení zrušení napadených aktů, jelikož zrušení aktu orgánem není uznáním jeho protiprávnosti a vytváří účinky *ex nunc*, na rozdíl od zrušujícího rozsudku, na základě kterého je zrušený akt se zpětným účinkem vyřazen z právního řádu a považován za nikdy neexistující. Krom toho, jak Rada na jednání uznala, v případě zrušení napadených aktů by byl tento orgán povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku v souladu s článkem 233 ES, což by mohlo znamenat, že by musela změnit nebo případně zrušit případné akty, které zrušily a nahradily akty napadené po ukončení ústní části řízení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 1995, Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise, T-481/93 a T-484/93, Recueil, s. II-2941, body 46 až 48).

Ke druhé části návrhových žádání

36 Svou druhou částí návrhových žádání, tak jak byla přeformulována na jednání, žalobkyně navrhuje, aby Soud prohlásil napadené akty za nepoužitelné ve vztahu k ní v důsledku jejich částečného zrušení, ke kterému směřuje první část návrhových žádání.

37 Je nutno konstatovat, že takto formulovaná druhá část návrhových žádání nemá žádný autonomní dosah ve vztahu k první. S ohledem na první část musí být tedy druhá část považována za bezpředmětnou.

K návrhu na zrušení napadeného společného postoje

Argumenty účastníků řízení

38 Žalobkyně tvrdí, že projednávaná žaloba je přípustná, jelikož jak napadený společný postoj, tak napadené rozhodnutí se jí dotýkají bezprostředně a osobně a nepříznivě zasahují do jejího právního postavení. Konkrétněji uplatňuje, že Soud je příslušný, pokud nemá dojít k odepření spravedlnosti, k přezkumu legality dotčeného společného postoje.

39 Podle žalobkyně musejí být totiž zásady právního státu, jak jsou vyjádřené čl. 6 odst. 2 EU, respektovány ve všech aktech Unie, včetně aktů přijatých v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP) nebo policejní a soudní spolupráce v trestních věcech (obecně zvané „spravedlnost a vnitřní věci") (SVV). Jelikož je právo na zákonného soudce jedním ze základních prvků tohoto právního státu, jak

rovněž vyplývá z článků 35 EU a 46 EU a z judikatury Soudního dvora (rozsudky ze dne 15. května 1986, Johnston, 222/84, Recueil, s. 1651, bod 18, a ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, body 38 a 39), žádný z těchto aktů nesmí uniknout soudnímu přezkumu Soudního dvora a Soudu. Jiné rozhodnutí by podle žalobkyně vedlo k vytvoření prostoru nezákonnosti.

40 V každém případě je namístě považovat zákonodárný proces, kterým postupovala v projednávaném případě Rada, stejně jako základ napadeného společného postoje k ustanovením týkajícím se SZBP, za protiprávní. S ohledem zejména na přednost práva Společenství, která je zakotvena v článku 47 EU, je Soud příslušný k sankcionování této protiprávnosti, kterou je stižen akt přijatý v rámci SZBP nebo SVV. Žalobkyně se v tomto smyslu dovolává rozsudku Soudního dvora ze dne 12. května 1998, Komise v. Rada (C-170/96, Recueil, s. I-2763).

41 Uvedený proces je totiž charakterizován soustavnou vůlí Rady, která se dovolává mezinárodního pravidla, vyhnout se požadavkům ochrany základních práv a demokratického, ať již legislativního, nebo soudního, přezkumu jejích aktů, bez ohledu na obecné právní zásady Společenství. Osoby pověřené věcným provedením těchto aktů Unie však nadále podléhají soudnímu přezkumu s ohledem na základní práva.

42 Tato vůle byla ostatně kritizována Evropským parlamentem, když s ním byl konzultován návrh nařízení č. 2580/2001. Projevovala se zejména okolností, že Rada si sama udělila pravomoc k výkonu nařízení č. 2580/2001 prostřednictvím rozhodnutí, o nichž se navíc ukazuje, že nejsou odůvodněná.

43 Aniž by Rada a Spojené království zpochybňovaly, že je žalobkyně napadenými akty bezprostředně a osobně dotčena, tvrdí, že žaloba je nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje proti napadenému společnému postoji.

44 Rada a Spojené království se v důsledku toho domnívají, že se toto řízení musí omezit na přezkum legality napadeného rozhodnutí, na základě kterého jsou opatření stanovená nařízením č. 2580/2001 použitelná na žalobkyni.

Závěry Soudu

45 V souladu s ustálenou judikaturou Soudu (usnesení ze dne 7. června 2004, Segi a další v. Rada, T-338/02, Sb. rozh. s. II-1647, probíhá řízení o opravném prostředku, bod 40 a následující, a Gestoras Pro Amnistía a další v. Rada, T-333/02, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, probíhá řízení o opravném prostředku, bod 40 a následující, a ze dne 18. listopadu 2005, Selmani v. Rada a Komise, T-299/04, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 52 až 59) musí být žaloba zamítnuta jako zčásti zjevně nepřípustná a zčásti zjevně neopodstatněná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení napadeného společného postoje.

46 Je totiž třeba bez dalšího uvést, že tento společný postoj není aktem Rady přijatým podle Smlouvy ES a podléhajícím jako takový přezkumu legality stanovenému článkem 230 ES, avšak je aktem Rady složené ze zástupců vlád členských států, přijatým na základě článku 15 EU, který spadá pod hlavu V Smlouvy o EU týkající se SZBP, a článku 34 EU, který spadá pod hlavu VI Smlouvy o EU týkající se SVV.

47 Je přitom nezbytné konstatovat, že ani v rámci hlavy V Smlouvy o EU týkající se SZBP, ani v rámci hlavy VI Smlouvy o EU týkající se SVV není stanovena žádná žaloba na neplatnost společného postoje před soudem Společenství.

48 V rámci Smlouvy o EU ve znění, které vyplývá z Amsterodamské smlouvy, je totiž pravomoc Soudního dvora stanovena taxativním výčtem v článku 46 EU.

49 Tento článek jednak nestanoví žádnou pravomoc Soudního dvora v rámci ustanovení hlavy V Smlouvy o EU.

50 Kromě toho, co se týče ustanovení hlavy VI Smlouvy o EU relevantních v projednávaném případě, tento článek stanoví:

„Ustanovení Smlouvy o založení Evropského společenství, Smlouvy o založení Evropského společenství uhlí a oceli a Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii, která se týkají pravomocí Soudního dvora Evropských společenství a výkonu těchto pravomocí, se vztahují pouze na následující ustanovení této smlouvy:

[...]

b) ustanovení hlavy VI za podmínek stanovených v článku 35 [EU];

[...]

d) ustanovení čl. 6 odst. 2 [EU] ve vztahu k jednání orgánů, pokud má Soudní dvůr pravomoc podle smluv o založení Evropských společenství a podle této smlouvy;

[...]“

51 Podle relevantních ustanovení článku 35 EU:

„1. Soudní dvůr má za podmínek stanovených v tomto článku pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu rámcových rozhodnutí a rozhodnutí, výkladu úmluv uzavřených podle této hlavy, jakož i platnosti a výkladu opatření k jejich provedení.

[...]

6. Soudní dvůr je příslušný přezkoumávat legalitu rámcových rozhodnutí a rozhodnutí na základě žalob podaných členským státem nebo Komisí pro nepříslušnost, porušení podstatných formálních náležitostí, porušení této smlouvy nebo právního předpisu týkajícího se jejího provádění, anebo pro zneužití pravomoci. Žaloby podle tohoto odstavce je třeba zahájit ve lhůtě dvou měsíců od zveřejnění aktu.

[...]"

52 Z článků 35 EU a 46 EU vyplývá, že v rámci hlavy VI Smlouvy o EU jsou jedinými možnými opravnými prostředky týkajícími se posouzení platnosti nebo směřujícími ke zrušení opravné prostředky proti rámcovým rozhodnutím, rozhodnutím a opatřením k provedení úmluv stanoveným v čl. 34 odst. 2 písm. b), c) a d) EU, s vyloučením společných postojů stanovených v čl. 34 odst. 2 písm. a) EU.

53 Je třeba krom toho uvést, že záruka respektování základních práv stanovená v čl. 6 odst. 2 EU není v projednávaném případě relevantní, neboť čl. 46 písm. d) EU neposkytuje Soudnímu dvoru žádnou dodatečnou pravomoc (usnesení Segi a další v. Rada, bod 45 výše, bod 37).

54 Co se týče neexistence účinného opravného prostředku k soudu dovolávané žalobkyní, nemůže sama o sobě zakládat vlastní pravomoc Společenství – v právním systému Společenství založeném na zásadě svěřené pravomoci, jak vyplývá z článku 5 ES – ve vztahu k aktu přijatému v příbuzném právním systému, ale odlišném, a sice aktu vydanému podle hlavy V a VI Smlouvy o EU (viz usnesení Segi a další v. Rada, bod 45 výše, bod 38). V tomto ohledu se žalobkyně nemůže dovolávat rozsudku Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, bodu 39 výše. V tomto rozsudku (bod 40) založil Soudní dvůr své úvahy na okolnosti, že Smlouva o ES zavedla ucelený systém procesních prostředků a řízení určených k zajištění přezkumu legality aktů orgánů. Jak bylo přitom uvedeno výše, Smlouva o EU zavedla co se týče aktů přijatých na základě svých hlav V a VI omezený soudní přezkum, kde určité oblasti nepodléhají uvedenému přezkumu a určité právní prostředky nejsou dostupné.

55 V tomto ohledu je však důležité uvést, aniž by bylo namístě zabývat se možností zpochybnit platnost společného postoje před soudy členských států, že napadený společný postoj k tomu, aby byl účinný, vyžaduje přijetí prováděcích aktů Společenství nebo vnitrostátních prováděcích aktů. Nebylo přitom tvrzeno, že tyto prováděcí akty nemohou být samy o sobě způsobilé být předmětem žaloby na neplatnost buď před soudem Společenství, nebo před vnitrostátním soudem. Není tak prokázáno, že žalobkyně nedisponuje účinným opravným prostředkem k soudu, byť nepřímým, proti aktům přijatým na základě napadeného společného postoje, které přímo nepříznivě zasahují do jejího právního postavení. V projednávaném případě žalobkyně mimoto toto právo na opravný prostředek proti napadenému rozhodnutí skutečně použila.

56 Za těchto podmínek je Soud příslušný rozhodovat o žalobě na neplatnost směřující proti společnému postoji přijatému podle článků 15 EU a 34 EU pouze v tom přísně omezeném rozsahu, v jakém se žalobkyně na podporu projednávané žaloby dovolává porušení pravomocí Společenství (usnesení Selmani v. Rada a Komise, bod 45 výše, bod 56). Soudy Společenství jsou totiž příslušné k tomu, aby zkoumaly obsah aktu přijatého v rámci Smlouvy o EU, aby mohly ověřit, zda tímto aktem nejsou dotčeny pravomoci Společenství, a k tomu, aby ho zrušily, jestliže by se mělo ukázat, že měl být založen na ustanovení Smlouvy o ES (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora Komise v. Rada, bod 40 výše, body 16 a 17, a ze dne 13. září 2005, Komise v. Rada, C-176/03, Sb. rozh. s. I-7879, bod 39; usnesení Segi a další v. Rada a Gestoras Pro Amnistía a další v. Rada, bod 45 výše, bod 41; viz rovněž obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 14. ledna 1997, Centro-Com, C-124/95, Recueil, s. I-81, bod 25).

57 V projednávaném případě v rozsahu, v němž se žalobkyně dovolává zneužití řízení, kterého se dopustila Rada, když jednala v oblasti Unie bez ohledu na pravomoci Společenství s cílem zbavit ji veškeré soudní ochrany, tedy projednávaná žaloba spadá do pravomoci soudů Společenství.

58 V tomto ohledu je nicméně třeba konstatovat, že Rada, jednajíc v rámci Unie, nejenže neporušila pravomoci Společenství, ale naopak se o tyto pravomoci opřela, aby zajistila výkon napadeného společného postoje. Jednak totiž Radě vzhledem k tomu, že se opřela o relevantní pravomoci Společenství, konkrétně o pravomoci stanovené v článcích 60 ES a 301 ES, nemůže být vyčítáno, že je ponechala bez povšimnutí. V tomto ohledu žalobkyně neuvedla jakýkoliv jiný relevantní právní základ než ustanovení v projednávaném případě skutečně použitá, který by mohl být porušen v rozporu s článkem 47 EU. Kromě toho sama tato ustanovení stanoví předchozí přijetí společného postoje nebo společné akce k tomu, aby byla použitelná. Z toho plyne, že předchozí přijetí společného postoje před využitím pravomocí Společenství použitých v projednávaném případě je projevem dodržení těchto pravomocí, a nikoliv jejich porušením. Krom toho, i když přijetí společného

postoje podle Smlouvy o EU znamená, že dotčené osoby jsou zbaveny přímého opravného prostředku k soudu před soudem Společenství, a sice možnosti přímo zpochybnit legalitu napadeného společného postoje, takový výsledek sám o sobě nepředstavuje porušení pravomocí Společenství. Konečně, co se týče rezoluce Parlamentu ze dne 7. února 2002, ve které Parlament lituje, že pro vytvoření seznamu osob, skupin nebo entit, které se podílejí na teroristických činech, byl zvolen právní základ spadající do Smlouvy o EU, je třeba konstatovat, že tato kritika směřuje proti politickému rozhodnutí a jako taková nezpochybňuje legalitu zvoleného právního základu nebo porušení pravomocí Společenství (usnesení Segi a další v. Rada, bod 45 výše, bod 46).

59 Soud, rozhodující v rámci omezeného přezkumu legality, který vyplývá z jeho pravomoci podle Smlouvy o ES, může tedy pouze konstatovat, že napadený společný postoj neporušuje pravomoci Společenství.

60 Z výše uvedeného vyplývá, že v omezeném rozsahu, v němž je Soud příslušný rozhodnout o projednávané žalobě v rozsahu, v němž směřuje proti napadenému společnému postoji, je třeba projednávanou žalobu zamítnout jako zjevně neopodstatněnou.

K návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí

61 Na podporu svých návrhových žádání na zrušení napadeného rozhodnutí se žalobkyně dovolává tří žalobních důvodů. První žalobní důvod má pět částí vycházejících z porušení práv obhajoby, porušení podstatných formálních náležitostí, porušení práva na účinnou soudní ochranu, porušení práva na presumpci

neviny a zjevně nesprávného posouzení. Druhý žalobní důvod vychází z porušení práva na odboj proti tyranii a útlaku. Třetí žalobní důvod vychází z porušení zásady zákazu diskriminace.

62 Nejprve je třeba zkoumat první žalobní důvod.

Argumenty účastníků řízení

63 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně nepopírá samu o sobě ani legalitu, ani legitimitu takových opatření, jako je zmrazení finančních prostředků stanovené napadenými akty vůči osobám, skupinám a entitám, které se podílejí na teroristických činech, ve smyslu společného postoje 2001/931.

64 Žalobkyně naproti tomu v první části žalobního důvodu tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje její základní práva, a zejména její práva obhajoby, jak jsou zaručena zejména čl. 6 odst. 2 EU a článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), tím, že jí tento akt ukládá sankce a způsobuje jí značnou újmu, aniž by byla před jeho přijetím vyslechnuta, a aniž by ani měla poté možnost užitečně vyjádřit své stanovisko. Domnívá se, že jelikož disponuje známými kancelářemi a vedoucími činiteli, její zástupci měli být svoláni a vyslechnuti před jejím zahrnutím na sporný seznam. Na jednání žalobkyně trvala na skutečnosti, že neznala dokonce ani totožnost vnitrostátního orgánu, který vydal rozhodnutí údajně přijaté ve vztahu k ní na základě čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, jakož i důkazy a informace, na základě kterých bylo toto rozhodnutí přijato. Podle žalobkyně bylo její zahrnutí na sporný seznam provedeno „zřejmě pouze s ohledem na dokumenty předložené teheránským režimem".

65 Žalobkyně mimoto ve druhé a třetí části žalobního důvodu tvrdí, že její zahrnutí na sporný seznam, bez předchozího slyšení a bez sebemenšího uvedení skutkových a právních důvodů, které to právně odůvodňují, porušuje rovněž povinnost uvést odůvodnění stanovenou v článku 253 ES, jakož i právo na účinnou soudní ochranu (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. února 1968, Mandelli v. Komise, 3/67, Recueil, s. 35, a Johnston, bod 39 výše).

66 Žalobkyně navíc ve čtvrté části žalobního důvodu tvrdí, že toto zahrnutí nadto porušuje presumpci neviny zaručenou čl. 48 odst. 1 Charty základních práv a v tomto ohledu rovněž uvádí rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. února 1995, Allenet de Ribemont (řada A č. 308).

67 Žalobkyně konečně v páté části tohoto žalobního důvodu tvrdí, že její zahrnutí na sporný seznam má svůj původ ve zjevně nesprávném posouzení. Domnívá se totiž, že nemůže být v žádném ohledu viněna z toho, že představuje teroristickou organizaci.

68 Rada a Spojené království uplatňují, že napadené rozhodnutí nezasahuje do základních práv, jejichž porušení je tvrzeno.

69 Co se konkrétněji týče práva být vyslechnut, Rada uvádí, že sama žalobkyně uplatnila, že se písemně obrátila na úřadujícího předsedu Rady před přijetím původně napadeného rozhodnutí, aby se hájila. Rada tvrdí, že ji tedy před přistoupením ke zmrazení finančních prostředků vyslechnula. Dovolává se v tomto smyslu usnesení předsedy druhého senátu Soudu ze dne 2. srpna 2000 „Invest" Import und Export a Invest commerce v. Komise (T-189/00 R, Recueil,

s. II-2993, bod 41), ze kterého podle ní nepřímo vyplývá, že dřívější kontakty s orgány, předložení svého podrobného stanoviska a obeznámení se se svým zamýšleným zápisem na černou listinu představují souhrn okolností, které činí zadost právu být vyslechnut.

70 Krom toho žalobkyně nikdy znovu od přijetí původně napadeného rozhodnutí nenavázala kontakt s Radou, aby dosáhla nového přezkoumání svého případu za účelem svého případného vyškrtnutí ze sporného seznamu.

71 V každém případě ani z EÚLP, ani z Charty základních práv, jež ostatně představuje nezávazný instrument, ani z ústavních tradic společných členským státům nevyplývá, že dodržování práv obhajoby zahrnuje bezpodmínečné právo být vyslechnut před přijetím opatření, které se týká takové občanskoprávní nebo správní sankce, jako je opatření napadené v projednávaném případě.

72 Rada a Spojené království tak uvádějí, že výjimky z obecného práva být vyslechnut jsou v rámci správního řízení možné, přinejmenším v některých členských státech, z důvodů veřejného zájmu, veřejného pořádku nebo udržování mezinárodních vztahů, nebo pokud by cíl rozhodnutí, které má být přijato, byl nebo mohl být zmařen, bylo-li by dotčené právo přiznáno. Jako příklad Rada uvádí německé, francouzské, italské, anglické, dánské, švédské, irské a belgické právo.

73 Vláda Spojeného království popisuje zvláštní řízení použitelné před POAC v rámci opravného prostředku směřujícího proti rozhodnutí Home Secretary o zákazu organizace, o které se domnívá, že se podílí na terorismu podle Terrorism Act 2000. Toto řízení je charakterizováno zejména ustanovením zvláštního obhájce pro zastupování účastníka řízení podávajícího opravný prostředek k POAC, která zasedá neveřejně, jakož i možností POAC zohlednit důkazy, které nebyly zpřístupněny tomuto účastníku řízení nebo jeho právnímu zástupci na základě zákona nebo

z důvodů veřejného zájmu. V projednávaném případě byla žalobkyně předmětem takového rozhodnutí o zákazu (viz bod 2 výše), proti kterému podala dva souběžné opravné prostředky, přičemž jedním bylo odvolání před POAC a druhým byla žaloba k High Court. Rozsudkem ze dne 17. dubna 2002 zamítl High Court žalobu (viz bod 12 výše) a rozsudkem ze dne 15. listopadu 2002 zamítla POAC odvolání (viz bod 16 výše).

74 Stejně tak podle Rady a Spojeného království nepřiznává právo Společenství žalobkyni žádné právo být vyslechnut před jejím zahrnutím na sporný seznam.

75 Podle Spojeného království se projednávaná věc odlišuje od věci, ve které byl vydán rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 1994 Fiskano v. Komise (C-135/92, Recueil, s. I-2885), dovolávaný žalobkyní, v tom, že zahrnutí žalobkyně na sporný seznam představuje nikoliv uplatnění řízení ve vztahu k ní týkajícího se již existujícího práva, ale přijetí právního nebo správního opatření orgány Společenství. Osoba, která je takovým opatřením dotčena, není žalovanou v rámci řízení, a v důsledku toho prostě nevyvstává otázka práv obhajoby. Její práva jsou zaručena možností předložit věc soudu, v projednávaném případě Soudu podle článku 230 ES za účelem ověření, zda dotčená právní úprava byla přijata v souladu s právem nebo zda se na žalobkyni skutečně tato právní úprava vztahuje.

76 Rada se v témže smyslu dovolává rovněž rozsudků Soudního dvora ze dne 23. září 1986, AKZO Chemie v. Komise (5/85, Recueil, s. 2585, body 20 a 24), a ze dne 14. března 2000, Église de scientologie (C-54/99, Recueil, s. I-1335, bod 20). Rada krom toho pochybuje, že se zásady zakotvené judikaturou zdůrazněné ve věcech týkajících se hospodářské soutěže nebo obchodní ochrany mohou použít bez výhrady v projednávané věci. Podle ní je nejvíce relevantní judikaturou v projednávaném případě judikatura, která připustila, že v případě osoby, které se týká sankce Společenství přijatá na návrh vnitrostátního orgánu, je právo být

vyslechnut účinně zaručeno především v rámci vztahů mezi dotyčnou osobou a vnitrostátními správními orgány (usnesení „Invest" Import und Export a Invest commerce v. Komise, bod 69 výše, bod 40).

77 Co se týče článku 6 EÚLP, Rada zdůrazňuje, že nic v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva nenasvědčuje tomu, že by záruky stanovené tímto ustanovením měly být použity během správního řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí. Zmrazení majetku žalobkyně nepředstavuje trestní sankci a nemůže být stavěno naroveň této sankci na základě kritérií závažnosti přijatých Evropským soudem pro lidská práva (ESLP, rozsudky Engel a další ze dne 8. června 1976, řada A č. 22, Campbell a Fell ze dne 28. června 1984, řada A č. 80, a Öztürk ze dne 23. října 1984, řada A č. 85). Tentýž soud prý rovněž rozhodl, že čl. 6 odst. 1 EÚLP je nepoužitelný na správní fáze šetření před správními orgány. Pouze způsob, jakým jsou informace získané během správního šetření použity během soudního řízení, podléhá záruce spravedlivého procesu (ESLP, rozsudek Fayed ze dne 21. září 1994, řada A č. 294-B).

78 Spojené království rovněž popírá, že se čl. 6 odst. 1 EÚLP týká přijetí právních nebo správních opatření. Toto ustanovení se použije výlučně na spory týkající se práv a povinností občanskoprávní povahy a záruky, které stanoví, se použijí jen v rozsahu, v němž existuje spor, který vyžaduje rozhodnutí. Toto ustanovení tudíž nepřiznává jednotlivcům právo být vyslechnut před přijetím právní úpravy, která zasahuje do jejich vlastnických práv. V takovém případě mají jednotlivci pouze právo zpochybnit *a posteriori* legalitu této právní úpravy nebo její použití v projednávaném případě (ESLP, rozsudky Lithgow a další ze dne 8. července 1986, řada A č. 102, a James a další ze dne 21. února 1986, řada A č. 98).

79 V projednávaném případě podle Spojeného království tedy ani zahrnutí žalobkyně na sporný seznam, a tudíž ani zmrazení majetku, nespadaly pod čl. 6 odst. 1 EÚLP.

V důsledku toho neměla žalobkyně žádné právo uplatnit své argumenty před přijetím těchto opatření. V rámci téhož ustanovení však žalobkyně má právo na přístup k soudu za účelem zpochybnění legality dotčené právní úpravy. Žalobkyně ostatně tohoto práva využila, když podala projednávanou žalobu.

80 V každém případě opatření dotčená v projednávaném případě, diktovaná naléhavostí, nejsou nepřiměřená vzhledem k cíli, kterého má být dosaženo a nezaložila nespravedlivou nerovnováhu mezi požadavky vyplývajícími z obecného zájmu a požadavky spojenými s ochranou základních práv, přičemž se rozumí, že práva obhajoby mohou být vykonávána, jakmile jsou tato opatření přijata.

81 V tomto ohledu Rada a Spojené království zdůrazňují, že informace nebo slyšení žalobkyně před zmrazením jejího majetku by ohrozilo uskutečnění důležitého cíle veřejného zájmu sledovaného nařízením č. 2580/2001, kterým je zamezit tomu, aby finanční prostředky mohly sloužit k financování teroristických činností. Podle těchto účastníků řízení by totiž žalobkyně mohla využít lhůty, která by jí byla stanovena pro předložení jejího vyjádření, k převodu svých finančních prostředků mimo Unii.

82 Spojené království dodává, že existují pravděpodobně naléhavé důvody národní bezpečnosti pro to, aby nebyly dotyčné osobě zpřístupněny informace a důkazy, na základě kterých může příslušný orgán přijmout rozhodnutí, kterým konstatuje, že se entita podílí na terorismu.

83 Co se týče tvrzeného porušení povinnosti uvést odůvodnění, Rada uplatňuje, že napadené rozhodnutí, i když není konkrétně odůvodněno, se omezuje na aktualizaci seznamu stanoveného nařízením č. 2580/2001, jehož čl. 2 odst. 3 vypočítává kritéria, na základě kterých jsou osoby, skupiny a entity zahrnuty na sporný seznam. Uvedené nařízení, napadený společný postoj a napadené rozhodnutí, nahlížené jako celek

v souvislostech žalobkyni dobře známých, tak splňují povinnost uvést odůvodnění, jak je definována judikaturou, přičemž se rozumí, že materiální podmínky boje proti terorismu nejsou stejné jako materiální podmínky existující v jiných oblastech, jako je oblast hospodářské soutěže (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1990, Delacre a další v. Komise, 350/88, Recueil, s. I-395, bod 15; viz, v souvislosti se zmrazením finančních prostředků, usnesení „Invest" Import und Export a Invest commerce v. Komise, bod 69 výše, bod 43).

84 Rada se krom toho domnívá, že napadené rozhodnutí žádným způsobem neporušuje právo na presumpci neviny.

85 Co se týče tvrzení o zjevně nesprávném posouzení, Rada a Spojené království se domnívají, že žalobkyně nemůže důvodně tvrdit, že není teroristickou organizací, a že tudíž nespadá pod čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001.

86 Rada a Spojené království připomínají, že na základě čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 je sporný seznam vypracován na základě přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný vnitrostátní orgán přijal rozhodnutí identifikující osobu, skupinu nebo entitu jako podílející se na teroristických činnostech. Žalobkyně přitom netvrdí, a nic tomu ani nenasvědčuje, že by nebyla zahrnuta na sporný seznam na základě takového rozhodnutí.

87 Rada připouští, že podle téhož ustanovení ověřuje dodržení kritérií stanovených Unií vnitrostátními orgány. Toto ověření se nicméně netýká skutečností, jako jsou skutečnosti tvrzené žalobkyní, ani informací někdy založených na chráněných zdrojích nebo činnosti specializovaných služeb členských států. Vzhledem k zásadní úloze, kterou v řízení hrají příslušné vnitrostátní orgány, se Rada a Spojené království

domnívají, že zpochybnění samotných skutečností, s ohledem na něž tyto orgány navrhly zahrnutí osoby na sporný seznam, nebo návrh na změnu jejich rozhodnutí lze užitečně učinit pouze na vnitrostátní úrovni. V tomto ohledu Spojené království uvádí, že článek 7 nařízení č. 2580/2001 opravňuje Komisi ke změně přílohy tohoto nařízení na základě informací poskytnutých členskými státy.

88 Home Secretary, který je ve Spojeném království příslušným orgánem v této oblasti, přitom zamítl návrh žalobkyně, kterým se domáhala svého vyškrtnutí ze seznamu zakázaných organizací ve smyslu Terrorism Act 2000. Přihlížeje k tvrzením žalobkyně, podle kterých se jednak podílela na legitimním boji proti represivnímu režimu, a jednak byla její ozbrojená odbojová činnost zaměřena proti vojenským cílům v Íránu, Home Secretary prohlásil, že nemůže přijmout „žádné právo na uchýlení se k teroristickým činům, bez ohledu na jejich odůvodnění". Opravné prostředky k soudu podané žalobkyní proti tomuto rozhodnutí byly zamítnuty (viz bod 73 výše).

Závěry Soudu

89 Je třeba začít společným přezkoumáním žalobních důvodů vycházejících z porušení práv obhajoby, porušení povinnosti uvést odůvodnění a porušení práva na účinnou soudní ochranu, které spolu úzce souvisí. Jednak totiž zaručení práv obhajoby přispívá k zajištění řádného výkonu práva na účinnou soudní ochranu. Krom toho existuje úzký vztah mezi právem na účinný opravný prostředek k soudu a povinností uvést odůvodnění. Jak zdůrazňuje ustálená judikatura, povinnost příslušející orgánům Společenství na základě článku 253 ES odůvodnit své akty neodpovídá pouze formální péči, avšak má za cíl umožnit soudu Společenství vykonávat jeho přezkum legality a zúčastněným osobám seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, tak aby mohly hájit svá práva a ověřit, zda akt je, nebo není opodstatněný (rozsudky Soudního dvora ze dne 4. července 1963, Německo v. Komise, 24/62,

Recueil, s. 131, 143, a ze dne 10. května 2005, Itálie v. Komise, C-400/99, Sb. rozh. s. I-3657, bod 22; rozsudek Soudu ze dne 30. září 2003, Cableuropa a další v. Komise, T-346/02 a T-347/02, Recueil, s. II-4251, bod 225). Zúčastněné osoby tak mohou skutečně využít svého opravného prostředku k soudu pouze tehdy, jestliže jsou přesně obeznámeny s obsahem a důvody dotčeného aktu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 19. února 1998, Komise v. Rada, C-309/95, Recueil, s. I-655, bod 18, a rozsudek Soudu ze dne 7. července 1999, British Steel v. Komise, T-89/96, Recueil, s. II-2089, bod 33).

90 S ohledem na argumenty uvedené Radou a Spojeným královstvím Soud nejprve ověří, zda se práva a záruky, jejichž porušení se žalobkyně dovolává, v zásadě použijí v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků podle nařízení č. 2580/2001. Soud poté určí předmět a upřesní omezení těchto práv a záruk v této souvislosti. Konečně se Soud vyjádří k tvrzenému porušení dotčených práv a záruk za konkrétních okolností projednávaného případu.

Použitelnost záruk týkajících se dodržování práv obhajoby, povinnosti uvést odůvodnění a práva na účinnou soudní ochranu v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků podle nařízení č. 2580/2001

— Práva obhajoby

91 Podle ustálené judikatury je dodržování práv obhajoby v každém řízení zahájeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, základní právní zásadou Společenství a musí být zajištěno i při neexistenci jakéhokoliv předpisu týkajícího se dotčeného řízení. Tato zásada vyžaduje, aby

kterékoliv osobě, jíž může být uložena sankce, bylo umožněno užitečně vyjádřit její stanovisko ke skutečnostem použitým proti ní jako důvod sankce (viz rozsudek Soudního dvora Fiskano v. Komise, bod 75 výše, body 39 a 40 a výše uvedená judikatura).

92 V projednávaném případě napadené rozhodnutí, kterým je žalobkyni uloženo individuální opatření představující hospodářskou a finanční sankci (zmrazení finančních prostředků), nesporně nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení (viz rovněž bod 98 dále). Tato judikatura je tedy v projednávaném případě relevantní.

93 Z této judikatury plyne, že kromě výjimek (viz body 127 a následující dále) zahrnuje záruka práv obhajoby v zásadě dva hlavní body. Jednak musejí být dotyčné osobě sděleny skutečnosti, na jejichž základě má být vůči ní přijata zamýšlená správní sankce (dále jen „sdělení skutečností v neprospěch"). A dále jí musí být umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko k těmto skutečnostem (dále jen „slyšení").

94 V tomto smyslu se záruka práva obhajoby v rámci samotného správního řízení odlišuje od záruky, která vyplývá z práva na účinný opravný prostředek k soudu proti aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení případně přijatému na konci tohoto řízení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 23. dubna 2002, Campolargo v. Komise, T-372/00, Sb. VS s. I-A-49 a II-223, bod 36). Argumenty Rady a Spojeného království ve vztahu k čl. 6 EÚLP (viz body 77 až 79 výše) nejsou tudíž v rámci projednávaného žalobního důvodu relevantní.

95 Krom toho záruka týkající se dodržování práv obhajoby v pravém slova smyslu, v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001 nemůže být dotyčným osobám odepřena pouze na základě

důvodu, jehož se dovolává Rada a Spojené království (viz body 78 a 79 výše), že ani EÚLP, ani obecné právní zásady Společenství nepřiznávají jednotlivcům žádné právo být vyslechnut před přijetím aktu normativní povahy (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Yusuf, bod 29 výše, bod 322).

96 Je pravda, že judikaturu týkající se práva být vyslechnut nelze vztahovat na kontext legislativního postupu Společenství vedoucího k přijetí normativních opatření, která zahrnují rozhodnutí hospodářské politiky a která se vztahují na všechny dotčené hospodářské subjekty (rozsudek Soudu ze dne 11. prosince 1996, Atlanta a další v. ES, T-521/93, Recueil, s. II-1707, bod 70, potvrzený v rámci opravného prostředku rozsudkem Soudního dvora ze dne 14. října 1999, Atlanta v. Evropské společenství, C-104/97 P, Recueil, s. I-6983, body 31 až 38).

97 Je rovněž pravda, že napadené rozhodnutí, které ponechává žalobkyni na sporném seznamu poté, co tam byla zahrnuta původně napadeným rozhodnutím, má stejnou obecnou působnost jako nařízení č. 2580/2001 a je stejně jako toto nařízení přímo použitelné ve všech členských státech. Navzdory svému názvu má tento akt povahu nařízení ve smyslu článku 249 ES (viz obdobně usnesení Soudu ze dne 6. května 2003, DOW AgroSciences v. Parlament a Rada, T-45/02, Recueil, s. II-1973, body 31 až 33 a výše uvedená judikatura, a rozsudek Yusuf, bod 29 výše, body 184 až 188).

98 Toto rozhodnutí však nemá výlučně normativní povahu. I když vytváří účinky *erga omnes*, týká se bezprostředně a osobně žalobkyně, kterou mimoto jmenovitě označuje jako entitu, která musí být zahrnuta na seznam osob, skupin a entit, jejichž finanční prostředky musejí být zmrazeny na základě nařízení č. 2580/2001. Co se týče aktu, který ukládá individuální opatření představující hospodářskou a finanční sankci (viz bod 92 výše), není tudíž judikatura uvedená v bodě 96 výše relevantní (viz obdobně rozsudek Yusuf, bod 29 výše, bod 324).

99 Krom toho je třeba poukázat na skutečnosti, které odlišují projednávanou věc od věcí, které vedly k vydání rozsudků Yusuf a Kadi, bod 29 výše, ve kterých bylo rozhodnuto, že orgány Společenství nebyly povinny vyslechnout dotyčné osoby v souvislosti s přijetím a provedením obdobného opatření spočívajícího ve zmrazení finančních prostředků osob a entit spojených s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajda a Talibanem.

100 Toto řešení bylo v uvedených věcech odůvodněno okolností, že se orgány Společenství omezily na provedení do právního řádu Společenství, jak k tomu byly povinny, rezolucí Rady bezpečnosti a rozhodnutí jejího výboru pro sankce, které uložily zmrazení finančních prostředků dotyčných jmenovitě označených osob, aniž by opravňovaly tyto orgány ve stadiu svého konkrétního provádění ke stanovení nějakého mechanismu Společenství k přezkumu nebo opětovnému přezkumu jednotlivých případů. Soud z toho vyvodil, že právní zásada Společenství týkající se práva být vyslechnut se nepoužije za takových okolností, kdy slyšení dotyčných osob nemůže vést v žádném případě k tomu, že by orgány přezkoumávaly svůj postoj (rozsudky Yusuf, bod 29 výše, bod 328, a Kadi, bod 29 výše, bod 258).

101 Naproti tomu v projednávané věci, jestliže je pravda, že rezoluce Rady bezpečnosti 1373 (2001) zejména ve svém odst. 1 písm. c) stanoví, že všechny státy bezodkladně zmrazí finanční prostředky a jiné finanční nebo hospodářské zdroje osob, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat nebo se zúčastní takových činů nebo napomáhají jejich spáchání, entit patřících těmto osobám nebo jimi ovládaných a osob a entit jednajících jménem nebo na příkaz těchto osob a entit, nejedná se o žádné individuální určení osob, skupin a entit, které musejí být předmětem těchto opatření. Rada bezpečnosti navíc nestanovila přesné právní normy týkající se postupu zmrazení finančních prostředků ani záruk nebo opravných prostředků k soudu, které by osobám a entitám dotčeným takovým postupem zajišťovaly efektivní možnost zpochybnit opatření přijatá státy ve vztahu k nim.

102 V souvislosti s rezolucí 1373 (2001) tak přísluší členským státům Organizace spojených národů (OSN) – a v projednávaném případě Společenství, prostřednictvím kterého se jeho členské státy rozhodly jednat – identifikovat konkrétně osoby, skupiny a entity, jejichž finanční prostředky musejí být zmrazeny na základě této rezoluce, přičemž musejí vyhovět normám svého vlastního právního řádu.

103 V tomto ohledu Rada na jednání tvrdila, že v rámci provádění rezoluce Rady bezpečnosti 1373 (2001) jsou opatřeními, která přijala na základě přesně stanovené pravomoci, a která z tohoto důvodu mají „přednost" vyplývající z článků 25 a 103 Charty Spojených národů, v podstatě opatření stanovená hmotněprávními ustanoveními nařízení č. 2580/2001, která určují obsah omezujících opatření, která mají být přijata ve vztahu k osobám uvedeným v odst. 1 písm. c) uvedené rezoluce. Naproti tomu, na rozdíl od aktů dotčených ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky Yusuf a Kadi, bod 29 výše, akty, kterými se konkrétně použijí tato omezující opatření na tu nebo onu osobu nebo entitu, jako je napadené rozhodnutí, nespadají do výkonu přesně stanovené pravomoci, a nemají tudíž dotčenou „přednost". Rada se domnívá, že přijetí těchto aktů spadá spíše do výkonu široké posuzovací pravomoci, kterou disponuje v oblasti SZBP.

104 Tato úvahy mohou být v podstatě Soudem přijaty, s výhradou případných obtíží použití odst. 1 písm. c) rezoluce 1373 (2001), které mohou vyplývat z neexistence všeobecně přijatelné definice pojmů „terorismus" a „teroristický čin" v mezinárodním právu k dnešnímu dni [viz v tomto ohledu konečný dokument (A/60/L1) přijatý Valným shromážděním OSN dne 15. září 2005 u příležitosti světového summitu oslav šedesátého výročí této organizace].

105 Konečně, Rada na jednání uplatnila, že jako orgán Společenství, který vydal nařízení č. 2580/2001 a rozhodnutí, kterým se toto nařízení provádí, se nepovažuje za vázanou společnými postoji přijatými v oblasti SZBP Radou jako orgánem složeným

ze zástupců členských států, i když se jí zdá patřičné dbát na soudržnost činností na základě SZBP a na základě Smlouvy o ES.

106 Rada tak správně zdůrazňuje, že Společenství nejedná na základě přesně stanovené pravomoci z vůle Unie nebo z vůle jejích členských států, přijímá-li Rada jako v projednávaném případě opatření představující hospodářské sankce na základě článků 60 ES, 301 ES a 308 ES. Tento názor je ostatně jediný slučitelný se samotným zněním článku 301 ES, podle kterého Rada ve věci rozhoduje „na návrh Komise kvalifikovanou většinou", stejně jako se zněním čl. 60 odst. 1 ES, podle kterého Rada „může [...] přijmout" stejným postupem naléhavá opatření považovaná za nezbytná aktem spadajícím do SZBP.

107 Jelikož identifikace osob, skupin a entit uvedená rezolucí Rady bezpečnosti 1373 (2001) a přijetí opatření spočívajícího ve zmrazení finančních prostředků, které z toho plyne, spadají do výkonu vlastní pravomoci, který s sebou nese diskreční posouzení Společenství, přísluší v zásadě dotyčným orgánům Společenství, v projednávaném případě Radě, pokud jednají za účelem dosažení souladu s uvedenou rezolucí, dodržovat práva obhajoby dotyčných osob.

108 Z toho plyne, že záruka práv obhajoby je v zásadě plně použitelná v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001.

— Povinnost uvést odůvodnění

109 Záruka týkající se povinnosti uvést odůvodnění stanovená článkem 253 ES je rovněž v zásadě plně použitelná v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních

prostředků na základě nařízení č. 2580/2001, což ostatně nebylo žádným účastníkem řízení zpochybněno.

— Právo na účinnou soudní ochranu

110 Co se týče záruky týkající se práva na účinnou soudní ochranu, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musejí mít jednotlivci nárok na účinnou soudní ochranu práv, které jim přiznává právní řád Společenství, přičemž právo na takovou ochranu je součástí obecných právních zásad vyplývajících z ústavních tradic společných členským státům a bylo stanoveno články 6 a 13 EÚLP (viz zejména rozsudek Soudu ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, bod 421 a výše uvedená judikatura).

111 Je tomu tak zejména ve vztahu k opatřením o zmrazení finančních prostředků osob nebo organizací podezřelých z teroristických činností (viz v tomto smyslu bod XIV Pokynů o lidských právech a boji proti terorismu přijatých Výborem ministrů Rady Evropy dne 11. července 2002).

112 V rámci projednávané žaloby se jediná výhrada Rady, co se týče použitelnosti zásady této záruky, zakládá na tom, že podle tohoto orgánu Soud není příslušný k přezkumu vnitřní legality hmotněprávních ustanovení nařízení č. 2580/2001 v rozsahu, v němž tato ustanovení byla přijata na základě pravomoci přesně stanovené rezolucí Rady bezpečnosti 1373 (2001), a jelikož v důsledku toho mají „přednost" uvedenou v bodě 103 výše.

113 Není však nezbytné, aby se Soud vyjádřil k opodstatněnosti této výhrady, jelikož projednávaný spor může být vyřešen, jak bude uvedeno dále, na základě pouhého soudního přezkumu legality napadeného rozhodnutí, u kterého žádný z účastníků řízení nezpochybňuje skutečnost, že spadá do pravomoci Soudu.

Předmět a omezení záruk týkajících se dodržování práv obhajoby, povinnosti uvést odůvodnění a práva na účinnou soudní ochranu v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001

— Práva obhajoby

114 Zaprvé je třeba vymezit předmět záruky práv obhajoby v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, přičemž je třeba rozlišovat podle toho, zda se jedná o původní rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků uvedené v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 (dále jen „původní rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků") nebo o jakékoliv z následných rozhodnutí o zachování zmrazení finančních prostředků, po novém periodickém přezkoumání, uvedených v čl. 1 odst. 6 téhož společného postoje (dále jen „následná rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků").

115 V této souvislosti je nejprve namístě zdůraznit, že práva obhajoby lze vykonávat pouze ve vztahu ke skutkovým a právním okolnostem, které mohou podmiňovat použití dotčeného opatření na dotyčnou osobu, v souladu s relevantní právní úpravou.

116 V projednávaném případě je relevantní právní úprava stanovena v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, podle kterého Rada jednomyslně vypracuje, přezkoumává

a mění seznam osob, skupin a entit, na které se použije toto nařízení, v souladu s čl. 1 odst. 4 až 6 společného postoje 2001/931. Dotčený seznam musí být tedy vypracován v souladu s ustanoveními čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 na základě přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a entitám, které se týká zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání nebo odsouzení za takové činy. „Příslušným orgánem" se rozumí justiční orgán, nebo pokud justiční orgány nemají pravomoc v dané oblasti, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti. Krom toho jména osob a entit na seznamu uvedeném v příloze musejí být pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřována s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení v seznamu, v souladu s ustanoveními čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931.

117 Jak správně uvedly Rada a Spojené království, řízení, které může vést k opatření o zmrazení finančních prostředků podle relevantní právní úpravy tedy probíhá na dvou úrovních, jedné vnitrostátní a druhé Společenství. V první fázi musí příslušný vnitrostátní orgán, v zásadě soudní, ve vztahu k dotyčné osobě přijmout rozhodnutí odpovídající definici v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Jedná-li se o rozhodnutí o zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání, musí být založeno na závažných a věrohodných důkazech nebo stopách. V druhé fázi musí Rada jednomyslně rozhodnout o zahrnutí dotyčné osoby na sporný seznam na základě přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že takové rozhodnutí bylo přijato. Poté musí Rada pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, zjišťovat, zda trvají důvody pro ponechání dotyčné osoby na sporném seznamu. V tomto ohledu je ověření existence rozhodnutí vnitrostátního orgánu odpovídajícího uvedené definici základní předchozí podmínkou pro přijetí původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků Radou, zatímco ověření důsledků tohoto rozhodnutí, k nimž došlo na vnitrostátní úrovni, je nevyhnutelným v souvislosti s přijetím následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků.

118 Otázka dodržování práv obhajoby může tedy v souvislosti s přijetím opatření o zmrazení finančních prostředků vyvstávat rovněž na těchto dvou úrovních (viz v tomto smyslu obdobně usnesení „Invest" Import und Export a Invest commerce v. Komise, bod 69 výše, bod 40).

119 Práva obhajoby dotyčné osoby musejí být především účinně zaručena v rámci vnitrostátního řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí uvedeného v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 příslušným vnitrostátním orgánem. Především v tomto vnitrostátním rámci musí být dotyčné osobě umožněno užitečně vyjádřit její stanovisko ke skutečnostem, na jejichž základě bylo vůči ní přijato dotčené rozhodnutí, s výhradou případných omezení práv obhajoby právně odůvodněných ve vnitrostátním právu, zejména z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo udržování mezinárodních vztahů (viz v tomto smyslu ESLP, rozsudek Tinnelly & Sons a další a McElduff a další v. Spojené království ze dne 10. července 1998, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 1998-IV, § 78).

120 Práva obhajoby dotyčné osoby musejí být poté účinně zaručena v rámci řízení Společenství, které má vést k přijetí rozhodnutí o zahrnutí nebo ponechání na sporném seznamu Radou v souladu s čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001. V tomto rámci musí být v zásadě dotyčné osobě pouze umožněno užitečně vyjádřit její stanovisko k zákonným podmínkám použití dotčeného opatření Společenství, a sice, jedná-li se o původní rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, k existenci přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že příslušným vnitrostátním orgánem bylo ve vztahu k ní přijato rozhodnutí odpovídající definici uvedené v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, a, jedná-li se o následné rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, k odůvodněním ponechání dotyčné osoby na sporném seznamu.

121 Naproti tomu, pochází-li dotčené rozhodnutí od příslušného orgánu členského státu, dodržování práv obhajoby na úrovni Společenství obvykle už v tomto stadiu

nevyžaduje, aby bylo dotyčné osobě znovu umožněno vyjádřit se k účelnosti a opodstatněnosti uvedeného rozhodnutí, jelikož tyto otázky mohou být projednány pouze na vnitrostátní úrovni před dotčeným orgánem nebo, na základě opravného prostředku dotyčné osoby, před příslušným vnitrostátním soudem. Stejně tak v zásadě Radě nepřísluší, aby se vyjadřovala k zachování pravidel řízení zahájeného proti dotyčné osobě, které vedlo k přijetí uvedeného rozhodnutí, stanoveného použitelným právem členského státu, nebo k dodržování základních práv dotyčné osoby vnitrostátními orgány. Tato pravomoc totiž přísluší výlučně příslušným vnitrostátním soudům nebo případně Evropskému soudu pro lidská práva (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 10. dubna 2003, Le Pen v. Parlament, T-353/00, Recueil, s. II-1729, bod 91, potvrzený v rámci opravného prostředku rozsudkem Soudního dvora ze dne 7. července 2005, Le Pen v. Parlament, C-208/03 P, Sb. rozh. s. I-6051).

122 V případě, kdy je opatření Společenství o zmrazení finančních prostředků přijato na základě rozhodnutí vnitrostátního orgánu členského státu vydaného ve věci vyšetřování nebo trestního stíhání (spíše než na základě rozhodnutí o odsouzení), dodržování práv obhajoby rovněž v zásadě nevyžaduje, aby bylo dotyčné osobě umožněno vyjádřit její stanovisko k tomu, zda se toto rozhodnutí „za[kládá] [na] závažných a věrohodných důkaz[ech] nebo stop[ách]", jak to stanoví čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. I když tato skutečnost představuje jednu ze zákonných podmínek použití dotčeného opatření, Soud má totiž za to, že by bylo nepřiměřené, s ohledem na zásadu loajální spolupráce uvedenou v článku 10 ES, podřídit ji výkonu práv obhajoby na úrovni Společenství.

123 V tomto ohledu Soud připomíná, že na základě článku 10 ES se vztahy mezi členskými státy a orgány Společenství řídí vzájemnou povinností loajální spolupráce (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. října 2003, Irsko v. Komise, C-339/00, Recueil, s. I-11757, body 71 a 72 a výše uvedená judikatura). Tato zásada se použije obecně a je uložena zejména v rámci SVV upravených hlavou VI Smlouvy o EU, která je ostatně zcela založena na spolupráci mezi členskými státy a orgány (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 2005, Pupino, C-105/03, Sb. rozh. s. I-5285, bod 42).

124 V případě použití čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, tedy ustanovení, která zavádějí specifickou formu spolupráce mezi Radou a členskými státy v rámci společného boje proti terorismu, má Soud za to, že tato zásada má pro Radu za následek povinnost ponechat řešení v co nejvyšší možné míře na posouzení příslušného vnitrostátního orgánu, přinejmenším jedná-li se o soudní orgán, jak co se týče existence „závažných a věrohodných důkazů nebo stop", na nichž je rozhodnutí tohoto orgánu založeno, tak co se týče uznání případných omezení přístupu k těmto důkazům nebo stopám právně odůvodněných ve vnitrostátním právu z naléhavých důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo udržování mezinárodních vztahů (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 18. září 1996, Postbank v. Komise, T-353/94, Recueil, s. II-921, bod 69 a uvedená judikatura).

125 Je nicméně namístě dodat, že tyto úvahy jsou platné pouze potud, pokud byly dotčené důkazy nebo stopy předmětem posouzení příslušného vnitrostátního orgánu uvedeného v předcházejícím bodě. Naproti tomu, jestliže Rada v průběhu řízení před ní založí své původní rozhodnutí nebo následné rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na informacích nebo důkazech, které jsou jí sděleny zástupci členských států, aniž by byly předmětem posouzení uvedeného příslušného vnitrostátního orgánu, tyto skutečnosti se musejí považovat za nové skutečnosti v neprospěch, které musejí být v zásadě předmětem sdělení a slyšení na úrovni Společenství, pokud již nebyly předmětem sdělení a slyšení na vnitrostátní úrovni.

126 Z výše uvedeného plyne, že v rámci vztahů mezi Společenstvím a jeho členskými státy má dodržování práv obhajoby na úrovni řízení Společenství o zmrazení finančních prostředků relativně omezený předmět. V případě původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků toto dodržování práv obhajoby v zásadě jednak vyžaduje, aby byly dotyčné osobě Radou sděleny přesné informace nebo materiály ve spisu, ze kterých vyplývá, že ve vztahu k ní bylo příslušným orgánem členského státu přijato rozhodnutí odpovídající definici uvedené v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, jakož i případně nové skutečnosti uvedené v bodě 125 výše, a jednak aby jí bylo umožněno užitečně vyjádřit její stanovisko k těmto informacím nebo

materiálům ve spisu. V případě následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků vyžaduje podobně dodržování práv obhajoby jednak to, aby dotyčné osobě byly sděleny informace nebo materiály ve spisu, které podle Rady odůvodňují její ponechání na sporných seznamech, jakož i případně nové skutečnosti uvedené v bodě 125 výše, a jednak to, aby jí bylo umožněno užitečně vyjádřit její stanovisko k této věci.

127 Zároveň je však třeba připustit, že určitá omezení práv obhajoby, jak byla vymezena, co se týče jejich předmětu, mohou být oprávněně stanovena a uložena dotyčným osobám za okolností, jako jsou okolnosti v projednávaném případě, kde jsou dotčena specifická omezující opatření spočívající ve zmrazení finančních prostředků a finančního majetku osob, skupin a entit identifikovaných Radou jako podílející se na teroristických činech.

128 Soud má tak za to, obdobně jak bylo rozhodnuto v rozsudku Yusuf, bod 29 výše, a jak to v projednávaném případě tvrdí Rada a Spojené království, že sdělení skutečností v neprospěch a slyšení dotyčných osob před přijetím původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků by mohlo ohrozit účinnost sankcí, a bylo by tak neslučitelné se sledovaným cílem obecného zájmu sledovaným Společenstvím v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti 1373 (2001). Původní opatření spočívající ve zmrazení finančních prostředků musí mít ze své povahy možnost využít účinku překvapení a musí se uplatnit s okamžitou účinností. Takové opatření tedy nemůže být oznámeno před svým provedením (rozsudek Yusuf, bod 29 výše, bod 308; viz rovněž v tomto smyslu a obdobně stanovisko generálního advokáta Warnera předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 26. června 1980, National Panasonic v. Komise, 136/79, Recueil, s. 2033, 2061, 2068, 2069).

129 Nicméně pro to, aby dotyčné osoby mohly užitečně hájit svá práva, zejména v rámci případné žaloby k Soudu, je třeba, aby jim byly skutečnosti v neprospěch sděleny pokud možno současně s přijetím nebo co možná nejdříve po přijetí původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků (viz rovněž bod 139 dále).

130 V této souvislosti musejí mít dotyčné osoby rovněž možnost požádat o bezodkladný nový přezkum původního opatření o zmrazení svých finančních prostředků (viz v tomto smyslu ve sporech týkajících se veřejné služby Společenství, rozsudky Soudu ze dne 15. června 2000, F v. Komise, T-211/98, Sb. VS, s. I-A-107 a II-471, bod 34; ze dne 18. října 2001, X v. ECB, T-333/99, Recueil, s. II-3021, bod 183, a Campolargo v. Komise, bod 94 výše, bod 32). Soud však uznává, že toto slyšení *a posteriori* není v kontextu původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků uloženo provést z úřední povinnosti vzhledem k možnosti, kterou mají rovněž dotyčné osoby, podat bezodkladně žalobu k Soudu, což je možnost, která rovněž zaručuje zachování rovnováhy mezi dodržováním základních práv osob zahrnutých na sporný seznam a potřebou přijmout preventivní opatření v rámci boje proti mezinárodnímu terorismu (viz v tomto smyslu a obdobně stanovisko generálního advokáta Warnera k rozsudku National Panasonic v. Komise, bod 128 výše, Recueil, s. 2069).

131 Je nicméně důležité zdůraznit, že výše uvedené úvahy nejsou relevantní, co se týče následných rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků přijatých Radou v rámci pravidelného přezkumu, nejméně však jednou za šest měsíců, odůvodnění ponechání dotyčných osob na sporném seznamu, stanoveného v čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931. V tomto stadiu jsou již totiž finanční prostředky zmrazeny, a pro zajištění účinnosti sankcí není tudíž již nezbytné zaručit efekt překvapení. Všem následným rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků musí tedy předcházet nová možnost slyšení a případně sdělení nových skutečností v neprospěch.

132 V tomto ohledu Soud nemůže přijmout tvrzení uplatněné Radou a Spojeným královstvím na jednání, podle kterého Rada musí vyslechnout dotyčné osoby v souvislosti s přijetím následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků pouze v rozsahu, v němž ji tyto osoby o to předběžně a výslovně požádají. V souladu s čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 může totiž Rada přijmout takové rozhodnutí pouze poté, co zjistí, že trvají důvody pro ponechání dotyčných osob na sporném seznamu, což znamená, že Rada předtím umožní těmto osobám užitečně vyjádřit jejich stanovisko k této otázce.

133 Dále Soud uznává, že za okolností, jako jsou okolnosti v projednávaném případě, kdy jde o zajišťovací opatření omezující nakládání s majetkem určitých osob, skupin a entit v rámci boje proti terorismu, mohou naléhavé důvody týkající se bezpečnosti Společenství a jeho členských států, nebo vedení jejich mezinárodních vztahů, bránit sdělení některých skutečností v neprospěch dotyčným osobám, a tudíž slyšení těchto osob k týmž skutečnostem během správního řízení (viz obdobně rozsudek Yusuf, bod 29 výše, bod 320).

134 Tato omezení jsou v souladu s ústavními tradicemi společnými členským státům, jak to uplatnily Rada a Spojené království poté, co uvedly, že výjimky z obecného práva být vyslechnut se v rámci správního řízení připouštějí v řadě členských států z důvodů veřejného zájmu, veřejného pořádku nebo udržování mezinárodních vztahů, nebo pokud by cíl rozhodnutí, které má být přijato, byl nebo mohl být zmařen, bylo-li by dotčené právo přiznáno (viz příklady uvedené v bodě 72 výše).

135 Tato omezení jsou ostatně v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, který dokonce i ve striktnějším kontextu kontradiktorního trestního řízení podléhajícího požadavkům článku 6 EÚLP připouští, že ve věcech týkajících se národní bezpečnosti a konkrétněji terorismu mohou být stanovena určitá omezení práv obhajoby, zejména co se týče zpřístupnění skutečností v neprospěch nebo podmínek přístupu ke spisu (viz například rozsudky Chahal v. Spojené království ze dne 15. listopadu 1996, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1996-V, § 131, a Jasper v. Spojené království ze dne 16. února 2000, č. 27052/95, nezveřejněný ve *Sbírce rozsudků a rozhodnutí*, §§ 51 až 53 a výše uvedená judikatura; viz rovněž bod IX.3 Pokynů Výboru ministrů Rady Evropy uvedených v bodě 111 výše).

136 Za okolností projednávaného případu se tyto úvahy použijí především na „závažn[é] a věrohodn[é] důkaz[y] nebo stop[y]", na kterých se zakládá vnitrostátní rozhodnutí o zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání, se kterými mohla být Rada obeznámena, avšak je myslitelné, že by se omezení přístupu mohla rovněž týkat přesného obsahu nebo konkrétního odůvodnění uvedeného rozhodnutí, ba dokonce totožnosti orgánu, který je vydal. Je dokonce možné, že za určitých velmi specifických okolností by mohla i identifikace členského státu nebo třetí země, ve které příslušný orgán přijal rozhodnutí ve vztahu k určité osobě, narušit veřejnou bezpečnost tím, že by dotyčné osobě byla poskytnuta citlivá informace, které by mohla zneužít.

137 Z výše uvedeného vyplývá, že obecná zásada dodržování práv obhajoby vyžaduje, pokud tomu nebrání naléhavé důvody týkající se bezpečnosti Společenství a jeho členských států, nebo vedení jejich mezinárodních vztahů, aby byly skutečnosti v neprospěch, jak jsou vymezeny v bodě 126 výše, sděleny dotyčné osobě pokud možno současně s přijetím nebo co možná nejdříve po přijetí původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků. S týmiž výhradami musí v zásadě všem následným rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků předcházet sdělení o nových skutečnostech v neprospěch a slyšení. Naproti tomu dodržování práv obhajoby nevyžaduje, aby skutečnosti v neprospěch byly sděleny dotyčné osobě před přijetím původního opatření o zmrazení finančních prostředků ani aby tato osoba byla v této souvislosti vyslechnuta z úřední povinnosti *a posteriori*.

— Povinnost uvést odůvodnění

138 Podle ustálené judikatury má povinnost odůvodnit akt nepříznivě zasahující do něčího právního postavení za cíl jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo zda je případně stižen vadou,

která umožňuje napadnout jeho platnost před soudem Společenství, a jednak umožnit soudu Společenství vykonávat jeho přezkum legality tohoto aktu (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. října 2003, Corus UK v. Komise, C-199/99 P, Recueil, s. I-11177, bod 145, a ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 462). Takto stanovená povinnost uvést odůvodnění představuje základní zásadu práva Společenství, od které se lze odchýlit jen z naléhavých důvodů (viz rozsudek Soudu ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, Sb. VS s. I-A-267 a II-1221, bod 57 a uvedená judikatura).

139 Odůvodnění tedy musí být dotyčné osobě v zásadě sděleno současně s aktem, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení. Chybějící odůvodnění nemůže být zhojeno skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody aktu v průběhu řízení před soudem Společenství (rozsudky Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1981, Michel v. Parlament, 195/80, Recueil, s. 2861, bod 22, a Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 138 výše, bod 463). Možnost zhojit zcela chybějící odůvodnění po podání žaloby by totiž zasahovalo do práv obhajoby, jelikož žalobce by disponoval pouze replikou za účelem předložení svých žalobních důvodů proti odůvodnění, o němž by se dozvěděl až po podání žaloby. Zásada rovnosti účastníků řízení před soudem Společenství by tak byla porušena (rozsudky Soudu ze dne 15. září 2005, Casini v. Komise, T-132/03, Sb. VS s. I-A-253 a II-1169, bod 33, a Napoli Buzzanca v. Komise, bod 138 výše, bod 62).

140 Jelikož dotyčná osoba nemá právo na slyšení před přijetím původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, je namístě dodat, že dodržování povinnosti uvést odůvodnění je o to důležitější, jelikož představuje jedinou záruku umožňující dotyčné osobě, přinejmenším po přijetí tohoto rozhodnutí, uplatnit užitečně opravné prostředky, které má k dispozici ke zpochybnění legality uvedeného rozhodnutí (rozsudek Soudu ze dne 8. prosince 2005, Reynolds v. Parlament,

T-237/00, Sb. VS s. I-A-385 a II-1731, bod 95; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soud ze dne 25. června 1998, British Airways a British Midland Airways v. Komise, T-371/94 a T-394/04, Recueil, s. II-2405, bod 64).

141 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění požadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum legality. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Konkrétně, akt nepříznivě zasahující do právního postavení je dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření přijatého ve vztahu k ní (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. října 1981, Arning v. Komise, 125/80, Recueil, s. 2539, bod 13; ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63; ze dne 30. září 2003, Německo v. Komise, C-301/96, Recueil, s. I-9919, bod 87, a ze dne 22. června 2004, Portugalsko v. Komise, C-42/01, Sb. rozh. s. I- 6079, bod 66; viz rozsudek Soudu ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, body 278 až 280). Navíc stupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, za kterých musí být rozhodnutí vydáno (viz rozsudek Delacre a další v. Komise, bod 83 výše, bod 16 a uvedená judikatura).

142 V souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001 musí být odůvodnění tohoto rozhodnutí posuzováno

především s ohledem na zákonné podmínky použití tohoto nařízení na určitý konkrétní případ, tak jak jsou vyjádřeny v jeho čl. 2 odst. 3 a odkazem buď v čl. 1 odst. 4, nebo v čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 podle toho, zda se jedná o původní rozhodnutí, nebo o následné rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků.

143 V tomto ohledu nemůže Soud připustit, jak tvrdí Rada, že by odůvodnění mohlo spočívat pouze v obecné a stereotypní formulaci, přebrané ze znění čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 4 nebo 6 společného postoje 2001/931. V souladu se zásadami připomenutými výše je Rada povinna uvést skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí právní odůvodnění jejího rozhodnutí a úvahy, které ji vedly k jeho přijetí. Odůvodnění takového opatření musí tedy uvádět specifické a konkrétní důvody, na základě kterých se Rada domnívá, že relevantní právní úprava je použitelná na dotyčnou osobu (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 20. února 2002, Roman Parra v. Komise, T-117/01, Sb. VS s. I-A-27 a II-121, bod 31, a Napoli Buzzanca v. Komise, bod 138 výše, bod 74).

144 To v zásadě znamená, že odůvodnění původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků se musí týkat alespoň každého z prvků uvedených v bodě 116 výše, jakož i případně prvků uvedených v bodech 125 a 126 výše, zatímco odůvodnění následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků musí uvádět specifické a konkrétní důvody, na základě kterých se Rada po prověření domnívá, že trvají důvody pro zmrazení finančních prostředků dotyčné osoby.

145 Je třeba dodat, že v rámci jednomyslného přijetí opatření o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001 nejedná Rada na základě přesně stanovené pravomoci. Článek 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 ve spojení s čl. 1 odst. 4

společného postoje 2001/931 nelze chápat tak, že je Rada povinna zahrnout na sporný seznam každou osobu, o které se zdá, že je předmětem rozhodnutí přijatého příslušným orgánem ve smyslu těchto ustanovení. Tento výklad, podporovaný na jednání Spojeným královstvím, je potvrzen čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, na který odkazuje rovněž čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a podle kterého musí Rada přistoupit k pravidelnému „prověř[ení]", nejméně však jednou za šest měsíců, s cílem zjistit, zda „trvají důvody" pro ponechání dotyčných osob na sporném seznamu.

146 Z toho plyne, že odůvodnění opatření o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001 se musí v zásadě týkat nejen zákonných podmínek použití tohoto nařízení, ale rovněž důvodů, na základě kterých se Rada při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci domnívá, že dotyčná osoba musí být předmětem tohoto opatření.

147 Úvahy uvedené v bodech 143 až 146 výše musejí nicméně zohlednit to, že byť rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001 ukládá individuální opatření představující hospodářskou a finanční sankci, má rovněž povahu nařízení, jak bylo uvedeno v bodech 97 a 98 výše. Krom toho podrobné zveřejnění skutečností vytýkaných dotyčným osobám může nejen narážet na naléhavé důvody obecného zájmu, o nichž bude zmínka v bodě 148 dále, avšak rovněž zasahovat do oprávněných zájmů dotčených osob a entit v tom, že může vážně poškodit jejich pověst. Je tudíž třeba výjimečně připustit, že ve verzi rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků zveřejněné v Úředním věstníku musí být uveden pouze výrok, jakož i všeobecné odůvodnění typu uvedeného v bodě 143 výše, přičemž se rozumí, že musí být vypracováno specifické a konkrétní odůvodnění tohoto rozhodnutí, se kterým musejí být obeznámeny dotyčné osoby jakýmkoliv jiným přiměřeným prostředkem.

148 Za okolností, jako jsou okolnosti v projednávaném případě, je třeba krom toho uznat, že naléhavé důvody týkající se bezpečnosti Společenství a jeho členských států nebo vedení jejich mezinárodních vztahů mohou bránit tomu, aby dotyčným osobám byly prozrazeny přesné a úplné důvody původního nebo následného rozhodnutí o zmrazení jejich finančních prostředků, stejně jako mohou bránit tomu, aby jim skutečnosti v neprospěch byly sděleny během správního řízení. Soud v tomto ohledu odkazuje na úvahy již uvedené zejména v bodech 133 až 137 výše, co se týče omezení obecné zásady dodržování práv obhajoby přípustných v této souvislosti. Tyto úvahy jsou platné obdobně, co se týče přípustných omezení povinnosti uvést odůvodnění.

149 V tomto ohledu má Soud za to, že i když směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/965/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77, oprava Úř. věst. L 229, s. 35, oprava opravy Úř. věst. 2005, L 197, s. 34; Zvl. vyd. 05/05, s. 46) není použitelná za okolností projednávaného případu, je třeba vycházet z jejích ustanovení. Tato směrnice ve svém čl. 30 odst. 2 stanoví, že „[n]ení-li to v rozporu se zájmy bezpečnosti státu, jsou dotyčné osoby přesně a úplně informovány o důvodech veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, na nichž jsou založena rozhodnutí [omezující svobodu pohybu a pobytu občana Unie nebo jeho rodinného příslušníka]".

150 V souladu s judikaturou Soudního dvora (rozsudky ze dne 28. října 1975, Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219, a ze dne 22. května 1980, Santillo, 131/79, Recueil, s. 1585), týkající se směrnice Rady 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků, která byla přijata z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví (Úř. věst. 56, s. 850; Zvl. vyd. 05/01, s. 11), zrušené směrnicí 2004/38 a jejíž článek 6 byl v podstatě totožný s čl. 30 odst. 2 této směrnice, musí každá osoba chráněná

uvedenými ustanoveními požívat dvojí záruky spočívající ve sdělení důvodů každého omezujícího opatření přijatého ve vztahu k ní, není-li to v rozporu se zájmy bezpečnosti státu, a v poskytnutí opravného prostředku. S touž výhradou tento požadavek zejména znamená, že dotyčné osobě budou ze strany dotyčného státu sděleny v tom samém okamžiku, kdy je jí oznámeno omezující opatření přijaté ve vztahu k ní, přesné a úplné důvody rozhodnutí za účelem toho, aby jí bylo umožněno užitečně zajistit její obranu.

151 Z výše uvedeného plyne, že pokud tomu nebrání naléhavé důvody týkající se bezpečnosti Společenství a jeho členských států, nebo vedení jejich mezinárodních vztahů, a rovněž s výhradou toho, co je uvedeno v bodě 147 výše, odůvodnění původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků se musí specificky a konkrétně týkat alespoň každého z prvků uvedených v bodě 116 výše, jakož i případně prvků uvedených v bodech 125 a 126 výše, a uvádět důvody, na základě kterých se Rada při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci domnívá, že dotyčná osoba musí být předmětem tohoto opatření. Krom toho odůvodnění následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků musí, s týmiž výhradami, uvádět specifické a konkrétní důvody, na základě kterých se Rada po prověření domnívá, že trvají důvody pro zmrazení finančních prostředků dotyčné osoby.

— Právo na účinnou soudní ochranu

152 Co se konečně týče záruky týkající se práva na účinnou soudní ochranu, je účinně zabezpečena právem, které mají dotyčné osoby, podat proti rozhodnutí o zmrazení

jejich finančních prostředků žalobu k Soudu v souladu s čl. 230 čtvrtým pododstavcem ES (viz v tomto smyslu ESLP, rozsudek Bosphorus v. Irsko ze dne 30. června 2005, č. 45036/98, dosud nezveřejněný ve *Sbírce rozsudků a rozhodnutí*, § 165, a rozhodnutí Segi a další a Gestoras pro Amnistía v. 15 členských států Evropské unie ze dne 23. května 2002, č. 6422/02 a č. 9916/02, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 2002-V).

153 V této souvislosti je soudním přezkumem legality rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků přijatého na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 soudní přezkum stanovený v čl. 230 druhém pododstavci ES, podle kterého má soud Společenství pravomoc rozhodovat o žalobách podaných pro nedostatek příslušnosti, pro porušení podstatných formálních náležitostí, pro porušení Smlouvy o ES nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejího provádění anebo pro zneužití pravomoci.

154 V rámci tohoto přezkumu a s ohledem na žalobní důvody směřující ke zrušení uplatněné zúčastněnou osobou nebo vznesené z úřední povinnosti přísluší Soudu, aby zejména ověřil, zda jsou splněny zákonné podmínky použití nařízení č. 2580/2001 na určitý konkrétní případ, jak jsou vyjádřeny v čl. 2 odst. 3 tohoto nařízení a odkazem buď v čl. 1 odst. 4, nebo v čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 podle toho, zda se jedná o původní rozhodnutí, nebo o následné rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků. To znamená, že soudní přezkum legality dotčeného rozhodnutí se vztahuje na posouzení skutečností a okolností dovolávaných na jeho odůvodnění, stejně jako na ověření důkazů a informací, na nichž je toto posouzení založeno, jak to Rada výslovně uznala ve svých písemnostech ve věci, ve které byl vydán rozsudek Yusuf, bod 29 výše (bod 225). Soud se musí rovněž v tomto ohledu ujistit o dodržování práv obhajoby a požadavku odůvodnění, jakož i případně o opodstatněnosti výjimečných naléhavých důvodů dovolávaných Radou za účelem jejich nerespektování.

155 V projednávaném případě se tento přezkum jeví tím spíše nezbytným, že představuje jedinou procesní záruku umožňující zabezpečit spravedlivou rovnováhu mezi požadavky boje proti mezinárodnímu terorismu a ochranou základních práv. Jelikož omezení kladená Radou na práva obhajoby zúčastněných osob musejí být vyvážena striktním nezávislým a nestranným soudním přezkumem (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 2. května 2006, Eurofood, C-341/04, Sb. rozh. s. I-3813, bod 66), soud Společenství musí mít pravomoc přezkoumávat legalitu a opodstatněnost opatření o zmrazení finančních prostředků, aniž by vůči němu mohlo být namítáno utajení nebo důvěrnost důkazů a informací použitých Radou.

156 V tomto ohledu je namístě zdůraznit, že, i když Evropský soud pro lidská práva uznal, že použití důvěrných informací se může ukázat nezbytným, pokud je v sázce národní bezpečnost, to však podle tohoto soudu neznamená, že vnitrostátní orgány uniknou veškeré kontrole vnitrostátních soudů, jakmile tvrdí, že věc se dotýká národní bezpečnosti a terorismu (viz ESLP, rozsudky Chahal v. Spojené království, bod 135 výše, § 131 a uvedená judikatura, a Öcalan v. Turecko ze dne 12. března 2003, č. 46221/99, nezveřejněný ve *Sbírce rozsudků a rozhodnutí*, § 106 a uvedená judikatura).

157 Soud má za to, že i zde je třeba vycházet z ustanovení směrnice 2004/38. V souladu s judikaturou Soudního dvora uvedenou v bodě 150 výše tato směrnice ve svém čl. 31 odst. 1 stanoví, že dotyčné osoby mají v hostitelském členském státě přístup k soudním a případně správním opravným prostředkům za účelem přezkumu rozhodnutí přijatého vůči nim z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti

nebo veřejného zdraví. Krom toho podle čl. 31 odst. 3 této směrnice umožňují řízení o opravném prostředku přezkum legality rozhodnutí, jakož i skutečností a okolností, na kterých je založeno.

158 Otázka, zda žalobce nebo jeho advokáti mohou obdržet sdělení důkazů a informací, jejichž důvěrnost je tvrzena, nebo zda jejich sdělení musí být vyhrazeno pouze Soudu, podle zvláštního postupu, který je třeba vymezit způsobem, který by ochránil dotčené veřejné zájmy a který by zároveň přiznával zúčastněné osobě dostatečný stupeň soudní ochrany, je odlišnou otázkou, ke které není nezbytné, aby Soud zaujímal stanovisko v rámci projednávané žaloby (viz nicméně ESLP, rozsudky Chahal v. Spojené království, bod 135 výše, §§ 131 a 144; Tinnelly & Sons a další a McElduff a další v. Spojené království, bod 119 výše, §§ 49, 51, 52 a 78; Jasper v. Spojené království, bod 135 výše, §§ 51 až 53, a Al-Nashif v. Bulharsko ze dne 20. června 2002, č. 50963/99, nezveřejněný ve *Sbírce rozsudků a rozhodnutí*, §§ 95 až 97, jakož i bod IX.4 Pokynů Výboru ministrů Rady Evropy uvedených v bodě 111 výše).

159 Konečně je namístě připustit, že Rada má širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o skutečnosti, které mají být zohledněny za účelem přijetí opatření hospodářských a finančních sankcí na základě článků 60 ES, 301 ES a 308 ES, v souladu se společným postojem přijatým v rámci SZBP. Jelikož Soud Společenství nemůže zejména nahradit posouzení Rady svým posouzením důkazů, skutečností a okolností odůvodňujících přijetí těchto opatření, musí se přezkum legality rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků vykonaný Soudem omezit na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i neexistence zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a zneužití pravomoci. Tento omezený přezkum se použije zejména na posouzení úvah o účelnosti, na kterých jsou tato rozhodnutí založena (viz bod 146 výše a v tomto smyslu ESLP, rozsudky Leander v. Švédsko ze dne 26. března 1987, řada A č. 116, § 59, a Al-Nashif v. Bulharsko, bod 158 výše, §§ 123 a 124).

Použití na projednávaný případ

160 Soud nejprve poukazuje na to, že relevantní právní úprava, a sice nařízení č. 2580/2001 a společný postoj 2001/931, na který toto nařízení odkazuje, výslovně nestanoví žádný postup sdělení skutečností v neprospěch a slyšení zúčastněných osob, ať již před, nebo současně s přijetím původního rozhodnutí o zmrazení jejich finančních prostředků, nebo v souvislosti s přijetím následných rozhodnutí, za účelem dosažení jejich vyškrtnutí ze sporného seznamu. Nanejvýše je v čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 uvedeno, že „[j]ména osob a subjektů na seznamu uvedeném v příloze se budou pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení v seznamu" a v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, že „Rada [...] přezkoumává a mění seznam [...] v souladu s čl. 1 odst. [...] 6 společného postoje 2001/931".

161 Soud dále konstatuje, že žalobkyni nebyly v žádném okamžiku před podáním projednávané žaloby sděleny skutečnosti v neprospěch. Žalobkyně správně zdůrazňuje, že jak původní rozhodnutí o zmrazení jejích finančních prostředků, tak následná rozhodnutí až do napadeného rozhodnutí a včetně něj ani nezmiňují „přesn[é] informac[e]" nebo „materiál[y] v[e] [...] spisu", ze kterých vyplývá, že příslušný vnitrostátní orgán přijal rozhodnutí ve vztahu k ní, které odůvodňuje její zahrnutí na sporný seznam.

162 I když tak žalobkyně věděla o bezprostřednosti svého zahrnutí na sporný seznam a i když ze své iniciativy kontaktovala Radu, aby se pokusila zabránit přijetí tohoto opatření (viz bod 69 výše), neznala specifické skutečnosti, na jejichž základě má být vůči ní přijata zamýšlená sankce, a nebylo jí tudíž v tomto ohledu umožněno užitečně vyjádřit její stanovisko. Za těchto podmínek nelze přijmout argument Rady, že žalobkyni před přistoupením ke zmrazení jejích finančních prostředků vyslechla.

163 Výše uvedené úvahy věnované prověření, zda byla dodržena práva obhajoby, se rovněž obdobně použijí na prověření, zda byla dodržena povinnost uvést odůvodnění.

164 V projednávaném případě ani napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí 2002/334, které aktualizuje, nesplňují požadavek odůvodnění, jak je vymezen výše, jelikož se ve svém druhém bodě odůvodnění omezují na uvedení toho, že je „žádoucí" přijmout aktualizovaný seznam osob, skupin a entit, na které se použije nařízení č. 2580/2001.

165 Nejenže žalobkyně nemohla užitečně uplatnit své stanovisko před Radou, ale jelikož v napadeném rozhodnutí nejsou vůbec uvedeny specifické a konkrétní důvody, které ho odůvodňují, nebylo jí ani umožněno zužitkovat její žalobu k Soudu, vzhledem k již uvedeným vztahům, které existují mezi zárukou práv obhajoby, zárukou vyplývající z povinnosti uvést odůvodnění a zárukou práva na účinnou soudní ochranu. V tomto ohledu je namístě připomenout, že možnost zhojit vady úplného nedostatku odůvodnění po podání žaloby je v současnosti judikaturou považována za zásah do práv obhajoby (viz bod 139 výše).

166 Navíc ani písemnosti jednotlivých účastníků řízení, ani materiály ve spisu předložené Soudu neumožňují Soudu vykonat jeho soudní přezkum, jelikož Soud nemůže po ukončení ústní části řízení ani s jistotou určit, které vnitrostátní rozhodnutí je

rozhodnutím uvedeným v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, na němž je napadené rozhodnutí založeno.

167 Ve své žalobě se žalobkyně omezila na tvrzení, že byla zahrnuta na sporný seznam „zřejmě pouze s ohledem na dokumenty předložené teheránským režimem". Ve své replice zejména dodala, že „jí nic neumožňovalo, aby se seznámila se skutkovými důvody jejího zápisu" na sporný seznam, že „byla rovněž zbavena jakékoliv možnosti přístupu ke svému spisu" a že „důvody zápisu byly velice pravděpodobně diplomatické".

168 Ve své žalobní odpovědi a duplice se Rada zdržela zaujetí stanoviska k této otázce.

169 Ve svém spisu vedlejšího účastníka Spojené království uvedlo, že „žalobkyně netvrdí a nic nenasvědčuje tomu, že by nebyla zahrnuta do přílohy na základě [rozhodnutí přijatého příslušným orgánem identifikujícího žalobkyni jako podílející se na teroristických činech]". Krom toho se zdá, že z téhož spisu vyplývá, že podle Spojeného království je dotčeným rozhodnutím rozhodnutí Home Secretary ze dne 28. března 2001, potvrzené rozhodnutím uvedeného Home Secretary ze dne 31. srpna 2001, a poté, na základě žaloby, rozsudkem High Court ze dne 17. dubna 2002 a konečně, na základě odvolání, rozhodnutím POAC ze dne 15. listopadu 2002.

170 Ve svých vyjádřeních ke spisu vedlejšího účastníka žalobkyně konkrétně nevyvrátila, ba dokonce ani nekomentovala tato vyjádření Spojeného království. S ohledem na

žalobní důvody a obecné argumenty žalobkyně, a konkrétněji na její tvrzení připomenutá v bodě 167 výše, není nicméně možné bezvýhradně souhlasit s tvrzením Spojeného království. Na jednání žalobkyně mimoto zopakovala, že neví, kdo je příslušným orgánem, který vydal vnitrostátní rozhodnutí, které se jí týká, ani na základě jakých skutečností a přesných informací bylo toto rozhodnutí přijato.

171 Navíc na jednání nebyly Rada a Spojené království schopny v odpověď na otázky položené Soudem konzistentně odpovědět na otázku, jaké vnitrostátní rozhodnutí je rozhodnutím, na základě kterého bylo přijato napadené rozhodnutí. Podle Rady se jednalo pouze o rozhodnutí Home Secretary, jak bylo potvrzeno POAC (viz bod 169 výše). Podle Spojeného království je napadené rozhodnutí založeno nejen na uvedeném rozhodnutí, ale rovněž na jiných vnitrostátních rozhodnutích, jinak nespecifikovaných, přijatých příslušnými orgány v jiných členských státech.

172 Je tedy nutno konstatovat, že ani na konci ústní části řízení není Soud s to vykonat svůj přezkum legality napadeného rozhodnutí.

173 Závěrem Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není odůvodněno a že bylo přijato v rámci řízení, během kterého nebyla dodržena práva obhajoby žalobkyně. Soud nadto není s to ani v tomto stadiu řízení přistoupit k soudnímu přezkumu legality tohoto rozhodnutí.

174 Tyto úvahy musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, aniž by tedy bylo třeba se v rámci návrhu na zrušení vyslovit ke dvěma posledním částem prvního žalobního důvodu a k ostatním žalobním důvodům a argumentům žaloby.

K návrhu na náhradu škody

Argumenty účastníků řízení

175 Žalobkyně neuvedla žádné skutkové a právní okolnosti na podporu svých návrhových žádání směřujících k tomu, aby bylo Radě uloženo zaplatit jedno euro jako náhradu údajně vzniklé škody. Ani Rada, ani vedlejší účastník nezaujali ve svých písemnostech nebo na jednání postoj k tomuto návrhu.

Závěry Soudu

176 Podle článku 19 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu musí všechny žaloby obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tento údaj musí být dostatečně jasný a přesný pro to, aby umožnil žalovanému připravit svou obranu a Soudu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (viz rozsudek Soudu ze dne 3. února 2005, Chiquita Brands a další v. Komise, T-19/01, Sb. rozh. s. II-315, bod 64 a výše uvedená judikatura).

177 Aby byly tyto požadavky splněny, musí žaloba směřující k náhradě škody způsobené orgánem Společenství obsahovat prvky, které umožní určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, proč se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a škodou, o níž tvrdí, že ji utrpěl, jakož i povahu a rozsah této škody (viz rozsudky Soudu ze dne 10. července 1997, Guérin automobiles v. Komise, T-38/96, Recueil, s. II-1223, body 42 a 43, a Chiquita Brands a další v. Komise, bod 176 výše, bod 65 a výše uvedená judikatura). Naproti tomu žaloba směřující k získání libovolné náhrady škody postrádá nezbytné upřesnění, a musí být tedy považována za nepřípustnou (rozsudek Chiquita Brands a další v. Komise, bod 176 výše, bod 66).

178 Konkrétněji, návrh na náhradu nemajetkové újmy, ať již jako náhradu symbolickou, nebo za účelem dosažení skutečného odškodnění, musí upřesňovat povahu tvrzené újmy s ohledem na jednání vytýkané žalovanému orgánu a alespoň přibližně celou tuto újmu vyčíslit (viz rozsudek Soudu ze dne 15. června 1999, Ismeri Europa v. Účetní dvůr, T-277/97, Recueil, s. II-1825, bod 81 a uvedená judikatura).

179 V projednávaném případě musí být pravděpodobně návrh na náhradu škody obsažený v žalobě chápán jako směřující k náhradě nemajetkové újmy, jelikož tato újma je vyčíslena symbolickou částkou jednoho eura. To však nic nemění na tom, že žalobkyně ani neupřesnila povahu a charakter této nemajetkové újmy, ani především neoznačila údajně protiprávní jednání Rady, o němž nebo o nichž tvrdí, že jsou příčinou této újmy. Soudu přitom nepřísluší, aby mezi různými žalobními důvody

uplatňovanými na podporu návrhu na zrušení vyhledával a zjišťoval žalobní důvod nebo důvody, na nichž žalobkyně hodlala založit svůj návrh na náhradu škody. Soudu ani nepřísluší, aby dovozoval a ověřoval existenci případné příčinné souvislosti mezi jednáním nebo jednáními uvedenými v tomto žalobním důvodu nebo v těchto žalobních důvodech a tvrzenou nemajetkovou újmou.

180 Za těchto podmínek chybí návrhu na náhradu škody obsaženému v žalobě nejzákladnější upřesnění, a musí být tedy prohlášen za nepřípustný, a to tím spíše, že žalobkyně se ve své replice ani nesnažila tuto vadu odstranit.

181 Z toho rovněž plyne, že není nezbytné se v rámci návrhu na náhradu škody vyslovit k žalobním důvodům a argumentům dovolávaným žalobkyní na podporu jejího návrhu na zrušení, ale ještě Soudem nepřezkoumaným (viz bod 174 výše).

K návrhu na znovuotevření písemné části řízení

182 Úvahy, které vedly Soud ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, se nikterak nezakládají na nových dokumentech doručených žalobkyní soudní kanceláři ve dnech 18. a 25. ledna 2006 (viz body 23 a 24 výše). I když uvedené dokumenty byly založeny do spisu (viz bod 31 výše), je třeba na ně nahlížet jako na zcela irelevantní pro účely tohoto rozsudku. Za těchto podmínek není namístě vyhovět návrhu Rady na znovuotevření písemné části řízení (viz bod 25 výše).

K nákladům řízení

183 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Soud rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. Za okolností projednávaného případu je namístě rozhodnout, že Rada ponese kromě vlastních nákladů řízení čtyři pětiny nákladů řízení žalobkyně.

184 Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, své náklady.

Z těchto důvodů

SOUD (druhý senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá jako zčásti nepřípustná a zčásti neopodstatněná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení společného postoje Rady 2005/936/SZBP ze dne 21. prosince 2005, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931/SZBP a zrušuje společný postoj 2005/847/SZBP.**

2) **Rozhodnutí Rady 2005/930/ES ze dne 21. prosince 2005, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům [entitám] s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje rozhodnutí 2005/848/ES, se zrušuje v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.**

3) **Návrh na náhradu škody se odmítá jako nepřípustný.**

4) **Rada ponese kromě vlastních nákladů řízení čtyři pětiny nákladů řízení žalobkyně.**

5) **Spojené království Velké Británie a Severního Irska ponese vlastní náklady řízení.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. prosince 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

J. Pirrung

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu ..... II - 4676

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení ..... II - 4681

K procesním důsledkům zrušení a nahrazení původně napadených aktů ..... II - 4684

Ke druhé části návrhových žádání ..... II - 4687

K návrhu na zrušení napadeného společného postoje ..... II - 4687

Argumenty účastníků řízení ..... II - 4687

Závěry Soudu ..... II - 4689

K návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí ..... II - 4694

Argumenty účastníků řízení ..... II - 4695

Závěry Soudu ..... II - 4702

Použitelnost záruk týkajících se dodržování práv obhajoby, povinnosti uvést odůvodnění a práva na účinnou soudní ochranu v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků podle nařízení č. 2580/2001 ... II - 4703

— Práva obhajoby ..... II - 4703

— Povinnost uvést odůvodnění ..... II - 4708

— Právo na účinnou soudní ochranu ..... II - 4709

Předmět a omezení záruk týkajících se dodržování práv obhajoby, povinnosti uvést odůvodnění a práva na účinnou soudní ochranu v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001 II - 4710

— Práva obhajoby ..... II - 4710

— Povinnost uvést odůvodnění ..... II - 4718

— Právo na účinnou soudní ochranu ..... II - 4724

Použití na projednávaný případ ..... II - 4728

K návrhu na náhradu škody ..... II - 4732

Argumenty účastníků řízení ..... II - 4732

Závěry Soudu ..... II - 4732

K návrhu na znovuotevření písemné části řízení ..... II - 4734

K nákladům řízení ..... II - 4735